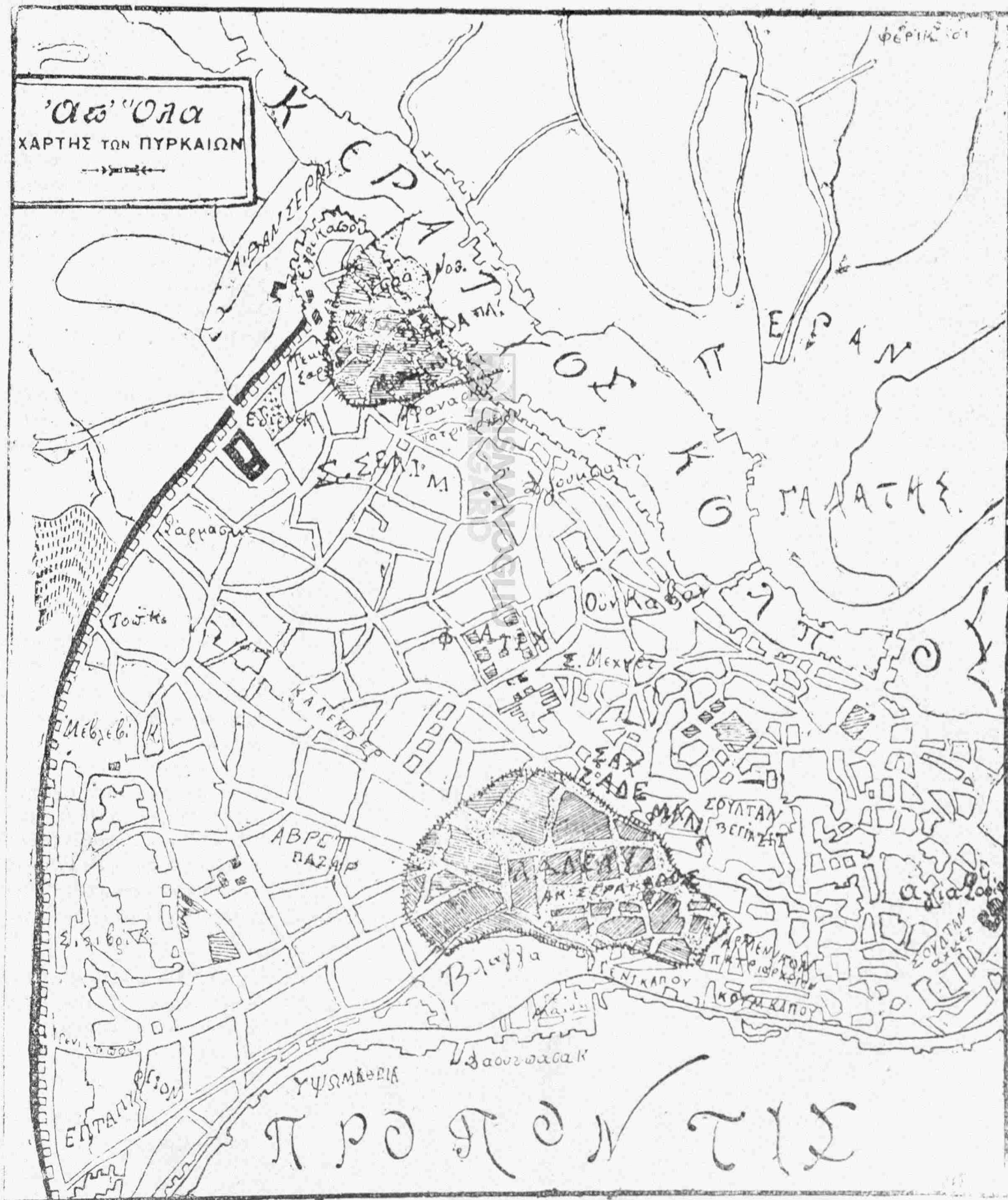

'Αε' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Σημ. Τὰ σκιερά μέρη παριστώσι τὰς ἀποτεφρωθείσας συνοικίας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

Ο ΠΟΙΗΣΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΞΑΣ

Πολλίαις μέχρι σήμεραν ἐγράψαμεν περὶ τῶν καθήκοντων, τὰ ὅποια ὁ χριστοπώνυμος Ἑλληνικὸς Λαὸς ὀφείλει νὰ ἔχη πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐκτελεῖ. Σήμερον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς αὐριανῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, μᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ εἰπωμέν τινα περὶ τῶν καθήκοντων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐτάχθησαν ὑπεράνω τοῦ λαοῦ τούτου καὶ ὀρίσθησαν ὡς τὸν ποδηγετῶσι περὶ τοῦ κλήρου του.

Δὲν εἶναι ἰδέα καινοφανῆς, οὐδ' ἄπαξ μόνον γραφείσα, τὸ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς, δημιουργήμα μακροτάτης ἐξελίξεως, διελθὼν δι' ὄλων τῶν στενωπῶν ποικιλομόρφων δεινῶν καὶ περιστάσεων, κέκτηται ἐν αὐτῷ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως. Ἄν δέ τι ἀναμένῃ ἄνωθεν, τοῦτο εἶναι ἡ κατεύθυνσις, τὴν ὁποίαν ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ. Διὰ τοὺς λόγους τούτους εὐρίσκεται ἐν τῷ δικαίῳ του, κρίνων μετ' αὐστηρότητος τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγούς του. Δὲν ζητεῖ νὰ τοὺς κρατῇ εἰς τὸ ταπεινὸν ἐπίπεδον, εἰς ὃ ἄλλοι δυτικῶν λαοὶ ἀρέσκονται νὰ κρατῶσι τὸν κλήρον των· τὸν θέλει νὰ ἴσταιται πολὺ ὑψηλά, νὰ εἶναι πραγματικῶς ὁ «λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν», ἡ «πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους».

Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης αὐτοῦ πρὸς τὸν κλήρον του διαθέσεως, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος νομίζομεν, ὅτι δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ καὶ παρ' αὐτοῦ ἀνταλλάγματα. Αἱ ὑψηλαὶ θέσεις δὲν πρέπει νὰ διακρίνονται μόνον διὰ τῶν δαιμῶν παροχῶν των καὶ διὰ τῶν εὐρέων δικαιωμάτων των.

Δὲν ἀρκεῖται ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς, οὔτε πρέπει ν' ἀρκεσθῇ, βλέπων τὸν κλήρον του ἀνεπτυγμένον, μειορροφόμενον, ἐνάρετον—καίτοι οὐδ' αὐτὸ πάντοτε δύναται νὰ καυχῆθῃ ὅτι εὐρίσκει—δὲν τὸν ὀφείλει ἡ νεκρὰ τοῦ πνευματικοῦ συμπάθεια καὶ ἡ ἀρνητικὴ αὐτοῦ ἀρετὴ. Τὸν κληρικόν του τὸν θέλει ἀδελφόν, πανταχοῦ παρόντα, εἰς τὰς δυστυχίας, καθὼς καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας του, προστρέχοντα καὶ εἰς τὴν ἀσθενεστέραν φωνὴν τοῦ καθήκοντος, ὀπλισμένον μὲ τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἀρετὰς τῆς αὐτοθυσίας, τῆς φιλαλληλίας, τοῦ ἀνεξαντλήτου ἐνθουσιασμοῦ. Τὸν θέλει ἀγρυπνὸν βοηθὸν τοῦ δυστυχοῦντος, ἄσβεστον λυχνίαν διὰ τὸν παραλαίοντα χριστιανόν, πρόθυμον στήριγμα τῆς ἀπειλούμενης κόρης, τὸν ζητεῖ ἀνώτερον τῶν παθῶν χαμερποῦς σαρκὸς καὶ αἰσχροῦ χαρακτήρος, πάντοτε ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων ἀγωνιζόμενον, μοχθοῦντα, προασπίζοντα. Παρ' αὐτοῦ ἀναμένει τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἀμαρτίας, ἡ ὁποία βαρυτάτη θλίβει ὀλοκλήρους πληθυσμούς, παρὰ τοῦ κλήρου του ζητεῖ τὸ πρότυπον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως.

Αὐταὶ εἶναι αἱ δίκαιαι ἀπαιτήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔχει ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν του· ἂν οἱ τελευταῖοι οὗτοι νομίζωσιν ὅτι τὰ καθήκοντα αὐτὰ εἶναι βαρεὰ καὶ ἀκατόρθωτα, πρέπει νὰ ἔχωσι τοῦλάχιστον τὴν γενναϊότητα νὰ τὸ δηλώσωσι καὶ νὰ καταβῶσιν ἐκ τῶν θρόνων, τοὺς ὁποίους ἔστησεν ὁ Ἑλληνισμὸς οὐχὶ βέβαια διὰ νὰ τρέφῃ λιπαρῶς ἀναξίους διαδόχους τοῦ Λιτοῦ Ποιμένου, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐν πολλοῖς παίνεται.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα, θὰ ἴδῃ τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα τεθολωμένον. Τὰ Ἄλβανικά, κατόπιν μάλιστα τῆς νέας τροπῆς των καὶ τῶν ἀποπειρῶν τῶν Ἄλβανιστῶν, ὅπως ἐξεγείρωσι τὴν Ἡπειρον, μεγάλως ἀπασχολοῦσι τὴν Κυβέρνησιν. Μόνη διέξοδος φαίνεται ἡ σύγκλησις ἐκτάκτου συνόδου. Σχετικῶς πρὸς ταύτην πολλαὶ διαδόσεις κυκλοφοροῦσιν, ὅτι δὲν θὰ δυναθῇ κατ' αὐτὴν ἡ Κυβέρνησις νὰ συγκεντρώσῃ ἰσχυρὰν πλειοψηφίαν καὶ οὕτω θὰ καταθέσῃ τὴν ἀρχήν. Ἄγνωστον ποῖαν ἐκδασιν θὰ λάβωσι τὰ πράγματα καὶ ἂν ἡ αὐτὴ ἢ ἄλλη Κυβέρνησις θὰ φανῇ ἐνδοτικωτέρα πρὸς τοὺς Μαλισόρους ἢ θὰ κηρύξῃ κατ' αὐτῶν τελικὸν ἀγῶνα.

Αἱ μετὰ τοῦ Μαυροβουνίου σχέσεις τῆς Τουρκίας χωρὶς νὰ δεινῶνται, μένουσιν οὐχ ἥττον τεταμέναι. Τὸ νεαρὸν βασιλεῖον ἐσχάτως προέβη εἰς διαδήματα παρὰ τὴν ὀθωμανικὴν Κυβερνήσει διὰ τὴν συγκέντρωσιν τόσο στρατοῦ παρὰ τὰ σύνορά του. Ἐναγωνίως ἀναμένεται ἡ λήξις τῆς πρὸς τοὺς Ἄλβανούς προθεσμίας, οἵτινες ὅμως δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐπωφεληθῶσιν αὐτῆς, ἐμμένουσι δὲ ἀμετακλήτως εἰς τὰς πρώτας αὐτῶν ἀποφάσεις.

Ἡ ψυχρότης ἢ ὑπάρχουσα εἰς τὰς ἑλληνοτουρκικὰς σχέσεις ἠδῆξε κατ' αὐτὰς συνεπείᾳ τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ προξενικοῦ εἰσπράκτορος Κοντογιάννη, τὸν ὁποῖον ἐδασάνισαν ἐν τῇ ἐν Πέραν ἀστυνομικῇ διευθύνσει, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διανέμει λαχεῖα τοῦ στόλου. Ὁ Ἕλλην ἐπιτετραμμένος προέβη εἰς διαβήματα παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐλπίζεται δ' ὅτι τὸ θλιβερὸν ἐπεσόδιον θὰ λυθῇ αἰσίως. Τὰς ἡμέρας ταύτας ἐκυκλοφόρησεν ἡ εἰδήσις ὅτι ἡ Ἑλλάς προβαίνει εἰς ἐπιστράτευσιν. Ἡ εἰδήσις αὕτη διεψεύσθη ἐπισήμως, δηλωθέντος ὅτι αἱ καλούμεναι δύο ἡλικίαι ἐκλήθησαν διὰ τὰ συνήθη γυμνάσια.

Ἐνῶ ἡ Ἀνατολὴ περιβάλλεται ὑπὸ τὸσον ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κεκορεσμένης ἀτμοσφαιρας καὶ ἡ λοιπὴ Εὐρώπη δὲν φαίνεται ἀπηλλαγμένη ταύτης. Κατόπιν τῶν δηλώσεων, τὰς ὁποίας ὁ Ἄγγλος ὑφυπουργὸς ἔκαμε περὶ τοῦ μαροκηνοῦ λιμένος Ἀγαδέρ, ἐπιστεύθη ὅτι αἱ σχέσεις Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας ἐκτραχύνονται καὶ ὅτι ἐπίκειται πόλεμος. Ἐν τούτοις αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις φαίνονται καθησυχαστικώτεραι.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι τὴν Τρίτην ἔσχον τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς περιόδου ταύτης τῆς διπλῆς Βουλῆς, ἧτις θὰ συνέλθῃ κατόπιν τῶν Ὀκτωβρίων. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐπεθεωρήθη τὸ Σύνταγμα καὶ ἐψηφίσθησαν 171 νομοσχέδια.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ εἰς ἀρχιερέα χειροθεσίᾳ τοῦ ἐψηφισμένου νέου μητροπολίτου Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ Μαρτινιανοῦ.

Ἀπεστάλη ἐκ Κορυτσᾶς εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, δωρηθεῖς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κωνσταντινίδου, ὁ Σταυρὸς εὐλογίας τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'. Ὁ Σταυρὸς οὗτος φέρει τὸ ἔτος 1817 καὶ τὰ ἀρχικά Γ. Ε.

Φοβερὸν κακούργημα ἀνήγγειλε χθὲς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὁ Μητροπολίτης Πελαγονίας Στέφανος. Οἱ ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Γρασινίτσης Παῦλος Δραγάτης καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Δημήτριος καὶ Χρήστος, ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ ἀγροῦ, κατεκρουρήθησαν παρὰ τὸ τουρκικὸν χωρίον Κίσσοβον. Δολοφόνοι, διατρύπησαντες τὰ σώματα τῶν θυμάτων, ἀπέκοψαν τοὺς πόδας τοῦ Δημητρίου καὶ Χρήστου, κατέκαυσαν δὲ τὰς χεῖρας τοῦ Παύλου. Χωρικοί, καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ πανικοῦ, ἀπηλιπισμένοι ἀνήγγειλαν τὸ στυγερὸν κακούργημα.

Ὁ Μητροπολίτης Ξάνθης δι' ἐκθέσεώς του ἀναφέρει περὶ τῆς γενομένης ἐσχάτως βιαίας ἐξισλαμίσεως δεκαεξαετοῦς κόρης, Βικτωρίας, τὴν ὁποίαν, μεταβάσαν εἰς κηπὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ, συνέλαβον δύο Τούρκοι καὶ δέσαντες ἐπεβίβασαν ἐπὶ ζώου καὶ τὴν ὠδήγησαν εἰς τὸ 12 ὥρας ἀπὸ τῆς Ξάνθης ἀπέχον χωρίον Λαρή-δερέ, ὅπου θὰ προέβαινον ἀνενοχλήτως εἰς τὸν ἐξισλαμισμὸν αὐτῆς, διότι ἐκεῖ οὐδεμία ἑλληνικὴ οἰκογένεια ὑπάρχει. Μετὰ μίαν ἡμέραν ἡ Βικτωρία πρὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία ἔσπευσεν, ἀπέρριψε τὴν καλύπτραν, δηλώσασα ὅτι εἶναι Χριστιανή. Ἡ Βικτωρία παρεδόθη ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν περιεκυκλώθη ὑπὸ πλήθους στρατιωτῶν καὶ ἀναριθμῶν Μωαμεθανῶν, οἵτινες ἀνέκοψαν τὸν δρόμον καὶ ἠνάγκασαν τὴν Βικτωρίαν μετὰ τῶν συγγενῶν τῆς νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ ὠδήγησαν εἰς τὸ διοικητήριον. Ἐκεῖ, μετὰ πολὺν ἄνακρισιν, γενομένην κατὰ μόναν, ἐδηλώθη ὅτι ἡ κόρη θὰ σταλῇ εἰς Γκιουμουλτζίαν, ὅποτε ἠναγκάσθησαν οἱ συγγενεῖς ν' ἀποχωρήσωσιν ἄπρακτοι. Ἐνεκρίθη νὰ σταλῇ κατὰλληλον τακίριον.

Ὁ Μητροπολίτης Νικαίας διὰ γράμματος αὐτοῦ παρακαλεῖ ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα, ἵνα ἡ ἐξισλαμισθεῖσα καὶ μετανοήσασα κόρη παραδοθῇ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς.

Τὸ Συμβούλιον ἐψήφισεν ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθόντων λίρας διακοσίας.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, μεταβάσα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ. Ἡ συνέντευξις αὕτη περιεστράφη ἐπὶ τινῶν ἐκκερμῶν ζητημάτων.

ΠΥΡΟΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

‘Ολόκληρος σχεδόν ο γραφικός της Πόλεως λόφος, του οποίου τα κράσπεδα λείπει ήδη παθώς ή Προποντίς αφ’ ενός και ο Κεράτιος αφ’ άλλου, επί δύο μακράς και αγωνιώδεις ημέρας μετεβλήθη εις έν παμμέγεθες Πυρραϊθών, εφ’ ου ο αποτρόπαιος Αρμιάνης έδυσεν εις τον Άγνι ο,τι πολύτιμον και ωραϊον, μυρία προσπάθειαι και ολόκληροι γενναϊαι είχαν κατορθώσει να συγκεντρώσωσιν εκεί.

Αί φλόγες περιέζωσαν το άκμάζον εκείνο της Πόλεως τμήμα και άδηράγως κατεβρόχθιζον ο,τι εύρισκον ικανόν να κορέση την άπληστον όρμήν των. Περιέλειχον τα μεγάλα οικοδομήματα ως και τας μικράς και ταπεινάς οικίας, εις δε την αποτροπαϊαν αυτών περιπτύξιν τα πάντα μετεβάλλοντο εις σωρον άμόρφου ύλης και εξητμίζοντο εις αποπνυκτικας τούλας καπνοϋ.

Το πϋρ, αναίσθητον πρό των δακρύων πληθυσμοϋ δαμαζομένου, άδάμαστον και υπό τας ενεργείας τώσων χειρών, εξηκολούθησε το ολέθριον αυτου έργον και τότε έπαυσεν, οτε αλέκαμε πλέον εις την φοβερήν καταστροφήν.

‘Η νέα αυτη καταστροφή της Σταμπούλ, καταλαμβάνουσα την σειράν της κατόπιν τόσων άλλων, θα μείνη αλησμόνητος όχι μόνον εις την μνήμην εκείνων, οι οποίοι έδοκιμάσθησαν εξ αυτης, αλλά και πάντων, όσοι την παρηκολούθησαν έν τη τρομακτικη αυτης εξέλιξει. Και έν άλλο όμως θα συντελέση εις το να μη λησμονηθι ή καταστροφή αυτη : ή ήμερα, κατά την οποίαν ήρχισεν.

Ένω ο κόσμος της πρωτευούσης, έπωφελούμενος της διπλης έορτης και της ωραϊας θερινής ήμέρας, εξήρχετο εις τας έξοχάς δια να πανηγυρίση και να χαρή, ο φοβερός του ολέθρου δαίμων ήρχιζε το έργον του και μετέβαλλεν εις πυριφλεγη έκτασιν μίαν ολόκληρον πόλιν. Αί ουρανομήεις φλόγες της πυρκαϊάς ταύτης κατά την νύκτα της έορτης με την ισχυράν αυτών έντασιν εκατοπρίζοντο επί της θαλάσσης και έρριπτον μίαν φωτοβόλον άνταύγειαν εις όλας τας συνοικίας της Κωνσταντινουπόλεως. Αί τεχνηται φωταΐαι, το σύμβολον τουτο της χαράς, υπό τον φωτεινόν εκείνον όγκον, εφαινοντο ως λιποψυχοϋσαι κανδηλαι, ως παρωδία κακότεχνος του φωτός.

‘Οποία ειρωνεία!

Το πλήθος, το όποιον ήτο διατεθειμένον να παρακολουθήση τας φωταΐας του Βοσπό-

ρου, το πλήθος, το όποιον επεδύμει να λουσθι εις τα πολύχρωμα φωτεινά κύματα της πανηγύρεως, έστρεψε τα βλέμματα προς το μεγαλοπρεπές πανόραμα της καιομένης πόλεως και παρηκολούθει με θαυμασμόν όλας τας φάσεις της πυρκαϊάς.

Και όντως το θέαμα ήτο συναρπαστικόν και επιβάλλον πανύψηλοι γλώσσαι πυρός εκυματίζον εις τους αιθέρας ως μεγαλοπρεπείς σημαϊαι και εφώτιζον ως ηλεκτρικοί προβολείς διαφόρου έντάσεως τας σκιεράς της πρωτευούσης συνοικίας.

Το θέαμα ήτο μεγαλοπρεπές και επιβάλλον, θα ήτο δε και ωραϊον άν ύλην αυτην την άγρίαν μεγαλοπρέπειάν του δεν εδανείζετο από τας καταστρεφόμενας οικίας, από τας οικονομίας των πτωχών πληθυσμών και από τας εξουθενούμενας περιουσίας των πλουσίων. ‘Η λαμπρότης των φλογών εκείνων έτροφοδοτείτο, αλλοίμονον! από τους καταστρεφόμενους ιδρωτάς των λαών, από τα τιμαλφη των οικογενειών κειμήλια, από τας σάρκας άπανθρακωθέντων θυμάτων! Δι’ αυτο εις την μεγάλην αυτην εκδιαίτησιν του πυρός και της λάμψεως, εις την αφειδη αυτην φωτοχυσίαν, ή οποία θα ήτο άπαρσίτητος εις κάθε έορτήν, οι οφθαλμοι όλων ύγραίνοντο και αί καρδιαί συνεσφίγγοντο υπό της οδύνης.

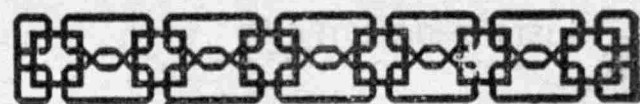
Και τώρα, οτε αί φλόγες εσβέσθησαν και ο καπνός διελύθη, έμειναν εις τον τόπον της καταστροφής, ως λείψανα του αποτροπαίου γεγονότος, οι σκυθρωποι σκελετοι των καέντων οικοδομημάτων· μερικαι καπνοδόχοι μη κρημισθεισαι ακόμη και τινα τείχη έτοιμόρροπα δεικνύουσιν εις τον μελαγχολικόν διαβάτην το ύψος των οικιών, των οποίων ή τέφρα είναι ακόμη θερμη . . .

‘Ερείπια άμαυρά, αποπνέοντα την μελαγχολικην και πενθηράν της δυστυχίας όσμην, κατέμειναν εκεί σύμφυρτα, άνίκανα να γνωρίσωσιν εις τον επ’ αυτών προσκόπτοντα διαβάτην την λαμπρότητα, ή οποία προηγίθη αυτών.

Και ή πυκνή πόλις τώρα κατέστη άπέραντον πεδίον νεκροπόλεως, εφ’ ου από καιροϋ εις καιρόν άντηχει ο λυγμός εκείνου, ο όποιος άναζητει εις τα καπνίζοντα ερείπια της οικίας του καμμίαν απολεσθεισαν άνάμνησιν . . .

Δεν επικαλούμεθα τον οίκτον, δεν τολμώμεν να εκλιπαρήσωμεν υπέρ των θυμάτων το έλεος· τα ερείπια των καταστραφεισών συνοικιών της Πόλεως λαλοϋσιν υπέρ αυτών την εύγλωπτον και σπαρακτικην γλώσσαν . . .

Θ. Κ. Μ.

ΔΥΟ ΦΩΤΑΪΑΙ

‘Η μία :

Μαγευτική, θαυμασία, εστόλιζε τα πάντα, εφαινετο επάνω εις μέ’αρα και άνάκτορα ως καλλιτεχνικωτάτη δαντέλλα, ως λευκά μαργαριτάρια, τα όποια με ίπερηφάνειαν θα εδεικνυεν άρχοντοκόρη, νύμφη άπαστράπτουσα από φώς, εΐμορφιάν και μεγαλοπρέπειαν.

Συνεκέντρωνε θαυμαστάς, έξυμνητάς, εύφαντάστους και ένθουσιώδεις.

‘Η άλλη :

‘Αγρία, πελωρία εις έκτασιν φλογών και καπνοϋ, τρομακτικη, σπείρουσα έρείπια και καταστροφήν, αφίνει εις τα ίχνη της διαβάσεως της συντρίμματα, δάκρυα, άπελπισίαν, φρίκην.

Δεν φωτίζει μαλακά και ήμερα ως ή πρώτη, δεν κατοπτρίζεται θελκτικώτατα εις τα μαγευτικά κύματα του νανουριζομένου Βοσπόρου, αλλά βάφει το στερέωμα με το ζωηρόν του καταστρεπτικού πυρός κόκκινον χρωμα, το όποιον τον εύλίμενον Κεράτιον και την ήσυχον την πανηγυρίζουσαν Προποντιδα μεταβάλλει εις φρικωδώς άπαισίαν, αίματοβαφη και άπέραντον θάλασσαν.

Και αί δύο έγεννήθησαν και συνυπήρξαν εις την αυτην της χαράς νύκτα, την νύκτα, κατά την οποίαν έωρτάζετο ή έπέτειος έλευθερίας, κτηθείσης με τόσους άγώνας και θυσίας, κατόπιν σκληροϋ τριακονταετοϋς αίματοκυλισμοϋ, αστόργου δουλείας και τρομακτικού στραγγαλισμοϋ πάσης έλευθερίας του πνεύματος.

Κατεπτοημένος ο κόσμος φεύγει και το μαϋρον της συμφοράς φάσμα, το όποιον μένει από τα καπνίζοντα ερείπια και τα φλογισμένα συντρίμματα προβάλλει ειδεχθές, τερατόμορφον, φρικαλέον.

‘Επιζητει την ήμερότητα, την γαλήνην, το θάλπος, την ανακούφισιν κα’ το τερπνόν της πρώτης. ‘Αλλά μάτην! . . .

‘Οδύνη και σπαραγμοί, στεναγμοί και δάκρυα δυστυχών, άηλιπισμένων αδελφών, σωματούμενα εις άπαισίον γιγαντώδες τέρας, τον προσβλέπουν άγρίως, και εξαλείφουν κάθε απόπειραν και της άσθενεσιότης ακόμη χαράς, την οποίαν ή πνιγομένη από λύπην, από στενοχωρίαν ψυχή του μάτην επιζητει.

Θαρρείς και εκτυλίσσειται άγρία πάλη περι επικρατήσεως μεταξύ του ήμέρου και του άγρίου, της χαράς και της λύπης, της ζωής και της καταστροφής, του φωτός και του σκότους.

Και άτυχώς επεκράτησε το δεύτερον.

‘Η ζωή και ή χαρά υπεχώρησε πρό της ακαθέκτου όρμης του θανάτου και της συμφοράς, ή δε κατήφεια με την μαύρην σφραγίδα της εσφράγισε τα πάντα.

‘Αλλοίμονον! . . .

Κανείς δεν ένθυμείται, δεν επιζητει πλέον την έθνικην πανήγυριν.

‘Ολων ή προσοχή και ή ενέργεια στρέφεται εις την σωτηρίαν δυστυχών αδελφών, καιομένων, καταστρεφόμενων μέσα εις την άπέραντον εκείνην θάλασσαν της φρίκης και του πυρός.

Θαρρείς και ή μαύρη απολυταρχία εχρειάζετο ακόμη μαν σελίδα, ένα έπίλογον φοβερόν δια να συμπληρώση την αίματοβαφη, την με πϋρ και με σίδηρον γραφεισαν άπαισίαν ιστορίαν της.

Και το έπέτυχεν εις μίαν τόσον λαμπράν της γενικης χαράς δια την ήτάν της ήμέραν.

Τί μαύρη σύμπτωσις! . . .

ΑΝΑΣΤ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝ ΟΡΧΑΝ

(1326—1360)

B'.

Ο σουλτάν **Όρχαν**, τὸν ὁποῖον ὁ βυζαντινὸς ἱστοριογράφος Νικηφόρος ὁ Γρηγοράς (1295—1360) ὀρθότατα ὀνομάζει **Υρκανόν**, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ, τῷ 1326, ἐπεδόθη δραστηρίως εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους. Ὁ Όρχαν εἶχε καὶ μεγαλειότερον ἀδελφόν, τὸν **Άλλαεδδίν**, τὸν ὁποῖον ὅμως, φιλόσπουδον μᾶλλον ὄντα καὶ ὀλοτελῶς τῆς πολεμικῆς τέχνης ἀλλότριον, ἀπέκλεισεν ἀπὸ τῆς διαδοχῆς ὁ πατήρ των Όσμάν. Ἐν τούτοις ὁ Όρχαν, δικαίως φερόμενος, εἶχε προτείνει εἰς τὸν ἀδελφόν του νὰ διανεμηθῶσιν ἐξ ἴσου τὴν πατρικὴν κληρονομίαν· ὁ Άλλαεδδίν ὅμως μόνον μικρὸν χωρίον πρὸς κατοικίαν, οὐχὶ μακρὰν τῆς Προύσης, ἐξήτησε παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἄλλ' ὁ Όρχαν, σχεδιάζων τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐπικρατείας καὶ ἐκτιμῶν τὴν ἠθικὴν τοῦ ἀδελφοῦ του ἀξίαν, ἐπέμεινε νὰ προσλάβῃ αὐτὸν συμβουθὸν καὶ σύμβουλον, ἀπονείμας εἰς αὐτὸν διὰ πρώτην φοράν τὸν τίτλον τοῦ **Βεζύρου** καὶ ἀναθέσας εἰς αὐτὸν τὴν σύνταξιν τῶν καταλλήλων διὰ τὸ κράτος νόμων. Καὶ ὁ Άλλαεδδίν ἀνεδέχθη τὸ ὑπουργημα· ἐν συνεργασίᾳ δὲ μετ' αὐτοῦ ὁ Όρχαν ἔθηκε τὸς πρώτους νόμους καὶ ἔκοψε τὰ πρώτα ἐπ' ὀνόματί του τουρκικὰ νομίσματα, διωργάνωσε δ' ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον καὶ τὸν στρατόν. Αὐτὸς δὲ, τῇ ἐπινοήσει καὶ συμβουλῇ τοῦ ἐπιτηδειοτάτου τότε στρατιωτικοῦ ἀστυνόμου **Καρὰ Χαλήλ Δζενδερελή**, ἔδρυσεν καὶ τὸ περιώνυμον τάγμα τῶν **Γενετσιάρων** ἐξ ἐξισλαμισθέντων χριστιανοπαίδων. Οὗτοι ἠρπάζοντο ἢ ἠγοράζοντο ἐν ἡλικίᾳ ἐπτά τὸ πολὺ ἐτῶν, παιδιόθεν δὲ ἠσκούοντο εἰς αὐστηρὰν σκληραγωγίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν πειθαρχίαν· μεθ' ὅ, ὅταν ἤρχοντο εἰς ἡλικίαν νὰ φέρωσιν ὄπλα, κατετάσσοντο εἰς τὸ τάγμα, τὸ ὁποῖον κατέστη σὺν τῷ χρόνῳ πανίσχυρον. Οἱ **Γενίτσαροι** ἀπετέλουν μίαν οἰκογενεῖαν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τοῦ λαοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον εἰς οὐδεμίαν ἤρχοντο ἐπικοινωνίαν, διηροῦντο δὲ εἰς **θαλάμους** (ὀδὰ) ἢ **συντροφίας** (ὀρτά). Ὡς ἐκ τούτου καὶ οἱ διάφοροι ἀξιωματικοὶ καὶ βαθμοῦχοι αὐτῶν ἐλάμβανον τὰς ἐπωνυμίας ἐκ τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ἕκαστος εἰς τὸν κοιτῶνα, εἰς τὴν τράπεζαν καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ στρατῶνος. Οὕτως, ὁ μὲν συνταγματάρχης ἐκαλεῖτο **Τσορμπαδζήμπασης**, ἦτοι ἀρχιζωμοδότης· λοχαγὸς ἦτο ὁ **Όδάμπασης**, ἦτοι ὁ κοιτῶνάρχης· ὑπολοχαγὸς ὁ **Άχδζήμπασης**, ἦτοι λαδὴ ὁ ἀρχιμάγειρος· ἀνθυπολοχαγὸς ἦτο ὁ **Σακάμπασης**, ἦτοι ὁ ἀρχιυδροφόρος, καὶ οὕτω καθέξῃς. Ἡ ἐστία τῶν μαγειρείων, τὸ **ὀδζάκι**, ἦτο ἄσυλον ἀπαραβίαστον· ἐκεῖ δὲ συνερχόμενοι συνεσκέπταντο. Ἐπίσης καὶ οἱ μαγειρικοὶ λέδητες ἦσαν ἱεροὶ· καὶ ἡ μὲν ἀπώλεια αὐτῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μεγαλιότερος ἐξευτελισμὸς τοῦ εἰς ὃν ἀνήκον θαλάμου, ἢ δὲ ἀνατροπὴ αὐτῶν ἐν καιρῷ στάσεως ἐδήλου ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος.

Μὲ τοιοῦτο στρατιωτικώτατον τάγμα, ὁ Όρχαν ἐξηκολούθησε τὰς κατακτήσεις του ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Κυριεύσας τὴν **Νικομήδειαν**, ἐπολιόρχει ἤδη τὴν **Νίκαιαν**. Ἐν τῷ

μεταξὺ τούτῳ **Άνδρόνικος Γ'** ὁ Νεώτερος, ἐκθρονίσας τὸν πάππον του **Άνδρόνικον Β'**, λαμβάνει αὐτὸς τὴν βασιλείαν τῷ 1328. Ἄλλ' ὅτε τῷ 1330 οἱ Τούρκοι ἐπολιόρκησαν τὴν **Νίκαιαν**, ὁ Άνδρόνικος ἐπεχείρησε νὰ σώσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἦτις τότε ἐθεωρεῖτο ἢ δευτερεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας πόλις. Ἐκστρατεῦει λοιπὸν μετὰ τοῦ συμβούλου του **Ίωάννου Καντακουζηνοῦ** κατὰ τοῦ Όρχαν καὶ συνάπτει μετ' αὐτοῦ μάχην ἐν τῷ χωρίῳ **Πελεκάνῳ**, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Σκουτάρεως, μεταξὺ Παντειχίου καὶ Μάλτεπε. Θεθεῖς δ' ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ὄρμα γενναίως κατὰ τῶν Τούρκων, οἵτινες ὑπεχώρησαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες, παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Άνδρόνικου, κατεδίωκον τοὺς ἐχθροὺς ἀτάκτως, οὗτοι, παλινδρομήσαντες, προσέβαλον αὐτοὺς καὶ ἔτρεψαν εἰς ἄτακτον ἐπίσης φυγὴν. Ὁ Άνδρόνικος, βλέπων τὴν νίκην διαφεύγουσαν αὐτόν, ὄρμα ἀκάθεκτος εἰς τὴν συμπλοκὴν καὶ μάχεται ὡς ἀπλοὺς ὀπλίτης· καὶ ἀνακτᾶται μὲν τοιοῦτοτρόπως τὴν μάχην, ἀλλὰ πίπτει πληγωμένος. Ὁ δὲ στρατός, νομίσας αὐτὸν νεκρὸν

καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ πανικοῦ, τρέπεται καὶ πάλιν εἰς φυγὴν, ἀφίσας ἐπὶ τέλους τὴν νίκην εἰς τοὺς Τούρκους. Μετὰ τὴν ἦτταν ταύτην, παρεδόθη καὶ ἡ **Νίκαια**, μετὰ διετῆ πολιορκίαν, τῷ 1330, τοῦ Όρχαν ἐπιτρέψαντος εἰς τοὺς κατοίκους καὶ τὴν φρουρὰν ν' ἀπέλθωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὀλίγοι οὖν ὅμως ἐκ τῶν κατοίκων ἐπωφελήθησαν τῆς συνθήκης ταύτης· διότι οἱ πλείστοι, ἀηλιπισμένοι ἀπὸ τὴν ὀμόθηρσκον βασιλείαν, παρέμειναν εἰς τὴν πόλιν καὶ ὑπετάγησαν εἰς τὸν νικητὴν. Ἄλλ' ὁ καθεδρικός ναός, ὅπου τῷ 787 ἡ αὐτοκράτειρα **Εἰρήνη** συνεκάλεσε τὴν κατὰ τῶν **Εἰκονομάχων** ἐδδόμην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, μετετράπη εἰς τζαμίον, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῆς πόλεως ναοί.

Ὁ Όρχαν, γενόμενος κύριος καὶ τῆς **Νικαίας**, ἀνέκοψεν ἐπὶ τινα ἔτη τὴν κατακτητικὴν τῶν Όσμανιδῶν ὀρμήν, καταγινομένης ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν νέων ἐν τῷ κράτει αὐτοῦ θεσμῶν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ μουσουλμανικοῦ φρονήματος. Κατορθώσας τοῦτο, ἠθέλησε ν' ἀναμιχθῇ ἐναργέστερον εἰς τὰ πράγματα τοῦ Βυζαντίου. Εὐρῶν δὲ τὴν κατάλληλον τότε εὐκαιρίαν εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ παρανόμως βασι-

λεύοντος **Ίωάννου ΣΤ'** τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ τοῦ νομίμου αὐτοκράτορος **Ίωάννου Ε'** τοῦ **Παλαιολόγου** ἐμφύλιον ἀγῶνα, συμμαχεῖ μετὰ τοῦ πρώτου ἐναντίον τοῦ δευτέρου καὶ ἀποστέλλει εἰς βοήθειαν αὐτοῦ τῷ 1342 στόλον ἐκ 380 πλοίων καὶ 28 χιλ. μαχητῶν. Καὶ οἱ μὲν ἐπίκουροι οὗτοι οὐδεμίαν ὑποστήριξιν παρέσχον εἰς τὸν Καντακουζηνόν· παραμείναντες δὲ τὸναντίον ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν **Θράκῃ**, ἐδήλουν καὶ ἐλεηλάτουν αὐτὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ὡς σύμμαχοί του. Τῷ 1346 ὁ Καντακουζηνός, θελήσας ν' ἀνανεώσῃ τὴν πρὸς τὸν ἐξηκοντούτῳ τότε Όρχαν συμμαχίαν αὐτοῦ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς ὄρον νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν νεαρὰν θυγατέρα του Θεοδώραν.

Ὁ ἴδιος Καντακουζηνός περιγράφει ἐν τῷ **«Χρονικῷ»** του τὴν πομπώδη τελετὴν, ἦτις ἐγένετο ἐν **Σηλυβρίᾳ** κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς νύμφης. Ὁ Όρχαν εἶχεν ἀποστείλει εἰς **Σηλυβρίαν** τριάκοντα πλοῖα, στρατὸν καὶ τοὺς πρώτους ἐκ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ διὰ νὰ παραλάβουν τὴν νύμφην καὶ ὀδηγήσωσιν αὐτὴν εἰς **Προύσαν**.

Ἄλλ' ἡ προϊούσα ἀναρχία καὶ ἡ ὕλικὴ ἐξάντλησις τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους δὲν ἦτο δυνατὸν βεβαίως ν' ἀφήσωσιν τὸν Όρχαν ἀμέριμον. Ἐνῷ δ' ἐπεδείκνυε φιλίαν καὶ εἰρήνην πρὸς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, καὶ ἦλθε μάλιστα τὸ ἐπόμενον ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ ἔτος εἰς **Σκούταρι** διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ μεθ' ὄλης τῆς οἰκογενείας του καὶ τῆς αὐτῆς του, ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ υἱὸς **Σουλεῦμάν-πασσᾶς**, ἄγων ἀξιόλογον μοῖραν, διεπέρασε τὸν **Ἐλλησποντιον** καὶ ἦλθεν ἐπὶ τῆς θρακικῆς παραλίας, τῆς ὁποίας ἐκυρίευσεν μέρη τινά.

Ἀπὸ τότε ὁ Σουλεῦμάν-πασσᾶς συνέλαβε τὸ μέγα καὶ τολμηρὸν σχέδιον νὰ θέσῃ τὰ πρώτα ἐν Εὐρώπῃ θεμέλια τοῦ τουρκικοῦ κράτους καὶ καταλλήλως προητοιμάζετο. Μάτην ὁ Καντακουζηνός, βλέπων τὰς προετοιμασίας καὶ προβλέπων τὰς συνεπειὰς αὐτῶν, διεμαρτύρετο παρὰ τῷ γαμβρῷ του, ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν τούτων φρουρίων. Ὁ Όρχαν κατ' ἀρχὰς μὲν ἔδειξε ποιὰν τινα προθυμίαν νὰ ἔλθῃ εἰς σχετικὰς πρὸς τὸν πενθερὸν του διαπραγματεύσεις· ἐπὶ τέλους ὅμως ἤρχισε νὰ τῷ ἀπαντᾷ εἰρωνικῶς ὅτι, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἐγείνε πλέον, προτιμᾷ νὰ διατηρήσῃ τὰ κατασχεθέντα μέρη, τὰ ὁποῖα, ἄλλως τε, κατέχει ὡς φίλος καὶ συγγενῆς καὶ σύμμαχος. Καὶ οὐ μόνον διετήρει αὐτά, ἀλλὰ καὶ ὀλονὲν ἐπεξέτεινε τὰς κατακτήσεις του, ἐποφθαλμιῶν ἰδίως τὴν **Καλλιπολιν**, τῆς ὁποίας ἐξετίμα κάλλιστα τὴν τοπογραφικὴν σημαντικότητά, καὶ ἐξ ἧς ὀρμώμενος ἔμελλε νὰ κακακλύσῃ ἅπασαν τὴν **Θράκην** καὶ **Μακεδονίαν**.

Καὶ τῷ 1357, μοναρχοῦντος **Ίωάννου Ε'** τοῦ Παλαιολόγου, ὁ Σουλεῦμάν-πασσᾶς ἐκυρίευσεν τὴν **Καλλιπολιν**, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν **Ραιδεστόν** καὶ ἄλλας παραλίας πόλεις. Ἡ **Καλλιπολις** εἶναι ἡ πρώτη ὑπὸ τῶν Τούρκων κυριευθεῖσα εὐρωπαϊκὴ πόλις. Ἄλλ' ὁ Σουλεῦμάν δὲν ἐπέζησε τοῦ κατορθώματός του, ἀποθανὼν μετὰ ἐν ἔτος ἐκ κυνηγετικοῦ δυστυχήματος ἐν τοῖς πέριξ τῆς κυριευθείσης ὑπ' αὐτοῦ πόλεως· ὁ δὲ πατήρ του, καιρῶς λυπηθεὶς διὰ τὸν θάνατόν του, ἀπέθανε καὶ αὐτὸς μετὰ δύο ἔτη ἐν **Προύσῃ**, ταφείς πλησίον τοῦ πατρὸς του Όσμάν.

— Ἐλενίτσα !
Ἡ μικρὰ ἐστράφη καὶ τὰ εἶδε μὲ βλέμματα πόθου, ἔπειτα εἶδε πάλιν τὴν μητέρα τῆς ἱκετευτικῶς. Ἴσως αὐτὴ θὰ τῆς ἔδιδε τὴν ἄδειαν νὰ ἐνωθῇ μὲ τὰς μικρὰς τῆς φίλας, ἐὰν μὴ ἡ ἄλλη κυρία τὴν ἐλάμβανεν ἀπὸ τῶς χεῖρας καὶ μὲ ἓνα ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆ ἔλεγε :

— Τώρα θὰ εἰπῆς καὶ ἓνα τραγουδάκι ;
— Εὐχαρίστησε τὴν καλὴν αὐτὴν κυρίαν, παιδί μου, εἶπεν ἡ μήτηρ.

Ἡ μικρὰ καὶ πάλιν εἶδε τὴν μαμὰ τῆς. Τίποτε. Οὐδεμίαν ὑποχώρησις. Ἐπρεπε νὰ τραγουδήσῃ. Τότε ἐκείνη ἤνοιξε τὸ στοματάκι καὶ ἔβγαλε κάποιον φθόγγον. Καὶ ἐξαίφνης αὐτὸς ὁ φθόγγος μετεβλήθη εἰς στεναγμὸν καὶ τὰ παιδικὰ ἴματα ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπῆγε νὰ τὰ κρύψῃ ἐντροπισμένη ἡ μικρὰ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας τῆς.

Αἱ τρεῖς κυρίαὶ καὶ ὁ κύριος ἤρχισαν νὰ γελοῦν, ἐν ᾧ ἐγὼ ἐλυπήθην κατάκαρδα τὴν μικρὰν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε γύρω δειλὰ τὴν συντροφίαν, ἐν ᾧ ἡ μητέρα τῆς σιγὰ τῆς εἶπεν :

— Εἶναι ἐντροπή, παιδί μου.
Αἱ μικραὶ τῆς φίλαι καὶ πάλιν ἐπέρασαν καὶ τὴν ἐφώνησαν. Ἡ μικρὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ πλέον. Εὐροῦσα μίαν δίοδον ὤρμησε καί, παρὰ τῶς καθημερινῆς συμβουλᾶς τῆς μαμᾶς τῆς, τοὺς ἐγκατέλειπε χωρὶς νὰ τοὺς ἀφήσῃ χαιρετισμὸν καὶ ἠνώθη μετὰ τῶν φίλων τῆς καὶ ἐχάθη μετ' αὐτῶν, πηδῶσα καὶ φωνάζουσα εἰς τὸν πλησίον κῆπον.

Ἡ μητέρα ἐφάνη κάπως προσβληθεῖσα ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τῆς κόρης τῆς καὶ βεβαίως ἐπεθύμησεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ μὴ εὐρίσκετο πρὸ τῶν κυριῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι εἰρωνικῶς ἐμειδίωσαν. Ἐγὼ ὅμως κατάκαρδα ἐχάρην. Ἐχάρην, διότι ἐλυτρώθη ἡ ἀθῶα μικρὰ ἀπὸ τῶς χεῖρας τῶν δημίων αὐτῶν τῆς παιδικῆς χαρᾶς καὶ ζωηρότητος. Διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄλλο παρὰ δῆμιοι. Ἐν τῇ ἀγόνῳ των ζῶν μονοτονούντες, συνέλαβον ἓνα παιδάκι λάμπον ἀπὸ ζωηρότητα καὶ τὸ ἐνέκλεισαν μεταξὺ τῶν ὀρίων τῶν τυπικῶν των ἀσχολιῶν καὶ σκέψεων, διὰ νὰ τὸ ἀναγκάζουν νὰ ἀπαγγέλλῃ καὶ τραγουδῇ, νὰ τῷ ἀποτεῖνουν διαφόρους ἀνοήτους ἐρωτήσεις μὲ σκοπὸν νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸν των, ὁπότε τὸ παιδάκι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τρέξῃ, νὰ παίξῃ, νὰ τραγουδήσῃ, ὅταν θέλῃ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, νὰ κυλισθῇ μαζὺ των εἰς τὴν ἄμμον, νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸν του ἐλεύθερον εἰς τὸν κόσμον, εἰς ὃν πραγματικῶς ἀνήκεν, εἰς τὸν κοσμάκην αὐτὸν τῆς εἰλικρινοῦς χαρᾶς καὶ τῆς ἀνυποκρίτου εὐτυχίας, νὰ κάμῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικροπράγματα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τοὺς κρίκους τῆς χροστῆς ἀλυσίδας, ἡ ὁποῖα δεσμεύει τόσας ἀθῶας ψυχὰς καὶ λέγεται παιδικὴ ἡλικία. Δι' αὐτὸ, ὅταν ἡ μικρὰ ἐφυγεν ἔτσι ἀποτόμως, ἐγὼ εἰλικρινῶς ἐχάρην διὰ τὴν λύτρωσίν τῆς ἀπὸ τοὺς δημίους αὐτοὺς τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ σφρίγγου.

ΝΙΚΟΣ Ν. ΟΥΛΗΣ

«Ὅσοι φοβεῖσθε καὶ θέλετε νὰ ἀποφύγετε τὴν χολέραν, λάβετε μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν τῶν Παρισίων.

SAUVÉDENT

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ! Ἴδου μία μεγάλη λέξις, ἣτις δύναται νὰ βυθίσῃ εἰς μυρίας ὄσας σκέψεις καὶ τοὺς δεινότερους τῶν ψυχολόγων! . . .

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ θέμα εἶναι πολὺ λεπτόν, ἐὰν μὴ δύσκολον, καὶ διὰ νὰ τὸ πραγματευθῇ τις ἀπαιτεῖται μεγίστη προσοχή!!

Ἡ καρδία μας, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ τόσον καλῶς, ὅσον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, εἶναι ἄβυσσος ἐντυπώσεων, αἰσθημάτων, μικρῶν παθῶν, κρυφίων, ὀλεθρίων ἢ εὐγενῶν, ἐπιτετραμμένων ἢ μεμπτῶν· εἶναι ὁ ὁδηγὸς τοῦ βίου μας, τὸ ἐλατήριον τῶν πράξεών μας, ὁ βωμὸς τῶν θρησκευτικῶν μας πεποιθήσεων, τῶν καθηκόντων μας, τῶν εὐλαβῶν ἐρώτων μας, τῶν τρελλῶν φαντασιῶν μας ἢ τῶν ἀνοήτων ἰδιοτροπιῶν μας.

Δυσπιστῶμεν εἰς αὐτήν! Εἶναι εἰς συνετὸς διδάσκαλος ἢ εἰς σύμβουλος ἐλαφρὸς . . .

Διὰ νὰ παραμείνη τις πάντοτε ἐν ἀρίστῃ . . . ἰσορροπία ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ βίου, δὲν πρέπει νὰ ἐπαφίεται εἰς αὐτήν καὶ μόνην, ἀλλὰ νὰ ἐπιζητῇ ἐν ταύτῃ καὶ τὴν σύμπραξιν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς συνειδήσεως.

Ἡ καρδία ἔχει ὁρμὰς εὐγενεῖς, ἀλλ' ἔχει ἐπίσης καὶ θλιβεράς ἀδυναμίας . . . Δὲν εἶναι πάντοτε ἀδολος καὶ εἶναι αὐτὸ ἴσως τὸ μεγαλύτερον σφάλμα τῆς. Φοβεῖται εἰς ἄκρον τὴν διορατικότητά καὶ τὰς συμβουλὰς, καί, μολονότι λίαν ἀδύνατος, συγκεντροῦται εἰς ἑαυτήν καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ προστρέξῃ εἰς οὐδεμίαν ἀδελφὴν διανοητικὴν δύναμιν.

Τὸ πνεῦμα ζητεῖ νὰ φωτισθῇ, ὅπως νικήσῃ, ἡ καρδία καλύπτεται, ὅπως παραδοθῇ . . .

Προφανῶς δὲν εἶχον τὴν πρόθεσιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ν' ἀναλύσω τὴν καρδίαν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ ὅλα τὰ αἰσθήματα τῆς ὑψηλῆς καὶ γενναίας τῆς φύσεως: οἷον σεβασμὸν, εὐγνωμοσύνην, φιλίαν, πίστιν, συμπάθειαν, ὑπόληψιν ἢ ἐνθουσιασμὸν! Ἡθέλησα νὰ ὀμιλήσω περὶ αὐτῆς ὑπὸ μίαν ὅλως διάφορον ἐποψίν.

Δὲν θὰ εἶπω τίποτε τὸ περιπλέον ὅλος ὁ κόσμος ἔχει μίαν καρδίαν, ἣτις αἰσθάνεται, ἠσθάνθη ἢ μέλλει νὰ αἰσθανθῇ τὰς προσβολὰς ἐνὸς ἄλλου αἰσθήματος, ὀλιγώτερον ἢ σύγχου, τοῦ καλλιτέρου ἴσως ἀπάντων τῶν λοιπῶν, καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἀγνὸν ἐρωτικὸν αἰσθημα ἢ ἀπλούστερον . . . Ἐρωως!

. . . Καὶ ἐπὶ τέλους διατί νὰ σιωπήσω; Μήπως τίς ἐξ ἡμῶν δὲν θ' ἀγαπήσῃ θάπτον ἢ βράδιον; «Ὁ ἔρωσ, λέγουσ, εἶναι παιδίον ἰδιότροπον, τυφλόν, κωφόν εἰς ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ἡ νεότης, ὑποτασσομένη εἰς αὐτόν, τὰ πάντα θεωρεῖ ὡς καλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ διίδῃ τὰς ὑπὸ τὰ ἄνθη κρυμμένας ἀκάνθας». Ἐν τούτοις φρονῶ, ὅτι ἐὰν ἐξεμάνθανον ἐγκαίρως εἰς τὴν νεαράν καὶ πλήρη στοργῆς καρδίαν τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἀγαπᾶν ἐν πάσῃ συνέσει, ὅπως μανθάνουν εἰς τὸ πνεῦμα τὰς ἀφηρημένας καὶ δύσκολους ἐπιστήμας, θὰ ὑπῆρχον ὀλιγώτερα θλιβερά λάθη καὶ ὀλιγώτεροι σκληραὶ ἀπάται.

'Αλλ' ἀφ' ἑνὸς δὲν θίγουν πολὺ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁμιλοῦν δι' αὐτὸ λίαν ἀποτόμως. Δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν καρδίαν οὐδεὶς ἰσχύων κώδηξ, εἶναι ἀληθές. Ὑπάρχουν ὅμως δίκαιά τινα καὶ νόμιμα ὄρια, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ ὑποδείξουν ὡς ἀπαραβίαστα καὶ ἀνυπερέβλητα. Καὶ ὅμως δὲν τολμοῦν νὰ κάμουν εἰς τὰς θυγατέρας των μίαν σοβαρὰν περὶ καρδίας μελέτην καὶ τὰς ἀφίνου ν' ἀναγινώσκουν συγκινητικὰ μυθιστορήματα, τῶν ὁποίων τὰς ὁραίας καὶ παθητικὰς φράσεις ὄνειροπολοῦν τὸ ἐσπέρας ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης... Ἄγνοοσιν λοιπὸν ὅτι παραδίδονται εὐκολώτερον εἰς τὸν σάλον τοῦ αἰσθήματος ἐκείναι, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαι ἐνεφορήθησαν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὑπὸ ρωμαντικῶν ἰδεῶν ἄνευ ἐτέρας διανοητικῆς ἢ ἠθικῆς διαπλάσεως καὶ ἀναπτύξεως; Πᾶς γονεὺς, μεριμνῶν περὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ τέκνου του, ὀφείλει δι' ἀναλόγων φρονίμων διδασμάτων ν' ἀνοίγῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ παρεμποδίξῃ καὶ τὴν ἐλευθέραν του ἐκλογὴν ἢ τὸ αὐτεξούσιον.

Πρέπει νὰ ἔχῃ τις καρδίαν καὶ ἰδίως νὰ γνωρίζῃ νὰ κάμνῃ χρῆσιν αὐτῆς εἰς τρόπον,

ὥστε ἡ συνείδησίς του οὐδέποτε νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν κταδικάσῃ.

«Ἡ καρδία ὁμοιάζει μῦλον κινούμενον. Ἐὰν δὲν ἔχῃ νὰ ἀλέσῃ τι, περιστρεφόμενη εἰς τὸ κενόν, κατασυντρίβει ἑαυτήν». Τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον· τὸ ἀγαπᾶν γεννᾶται εὐθὺς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μας καὶ ἐπιφαίνεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς.

Καὶ ὅμως διαβεβαιοῦν μερικοὶ θρασεῖς φιλόσοφοι, ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ τινες, οἵτινες δὲν ἔχουν καρδίαν ἢ τὴν ἔχουν ἀπολιθωμένην.

Καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν προσθέτει: «Εὐτυχεῖς αἱ μαρμάρινοι ἐκείναι καρδίαι, ἐφ' ὧν τὰ πάντα ὀλισθαίνουν καὶ αἵτινες ἐγεννήθησαν ἄνευ χολῆς, ὡς ἄνευ στοργῆς καὶ αἰσθήματος!»

Αἱ! οὐχί, δὲν εἶμαι τῆς ἰδέας ταύτης, διότι ἐκ τῆς καρδίας μας προέρχεται ἡ ἀληθὴς εὐτυχία. Ὅταν αὐτὴ εἶναι μεγάλη καὶ γνωρίζει πῶς νὰ ἀγαπᾶ, εἶναι καλὸν νὰ μετριάξῃ τις φρονίμως τὰς ὁρμὰς τῆς, ἀλλὰ νὰ μὴ τὰς καταστέλῃ.

Ὁ Θεὸς ἠθέλησεν ἀναμφιβόλως νὰ ἀγαπῶμεν, ἀφοῦ ἔθεσεν εἰς τὰς καρδίας μας τὸ

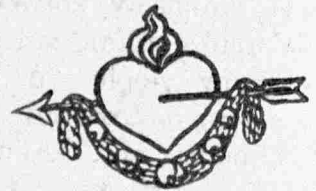
εὐγενές καὶ θεῖον τοῦτο αἶσθημα! Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾶ τις μόνον ἐξ ὀλης του τῆς καρδίας, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὀλης του τῆς συνειδήσεως.

Ἡ εὐτυχία δὲν ἀναπαύεται ποτέ, παρὰ μόνον ἐπὶ στερεῶν βάσεων, ὠκοδομημένων φρονίμως ἐπὶ ἐδάφους ἐλευθέρου καὶ μονίμου.

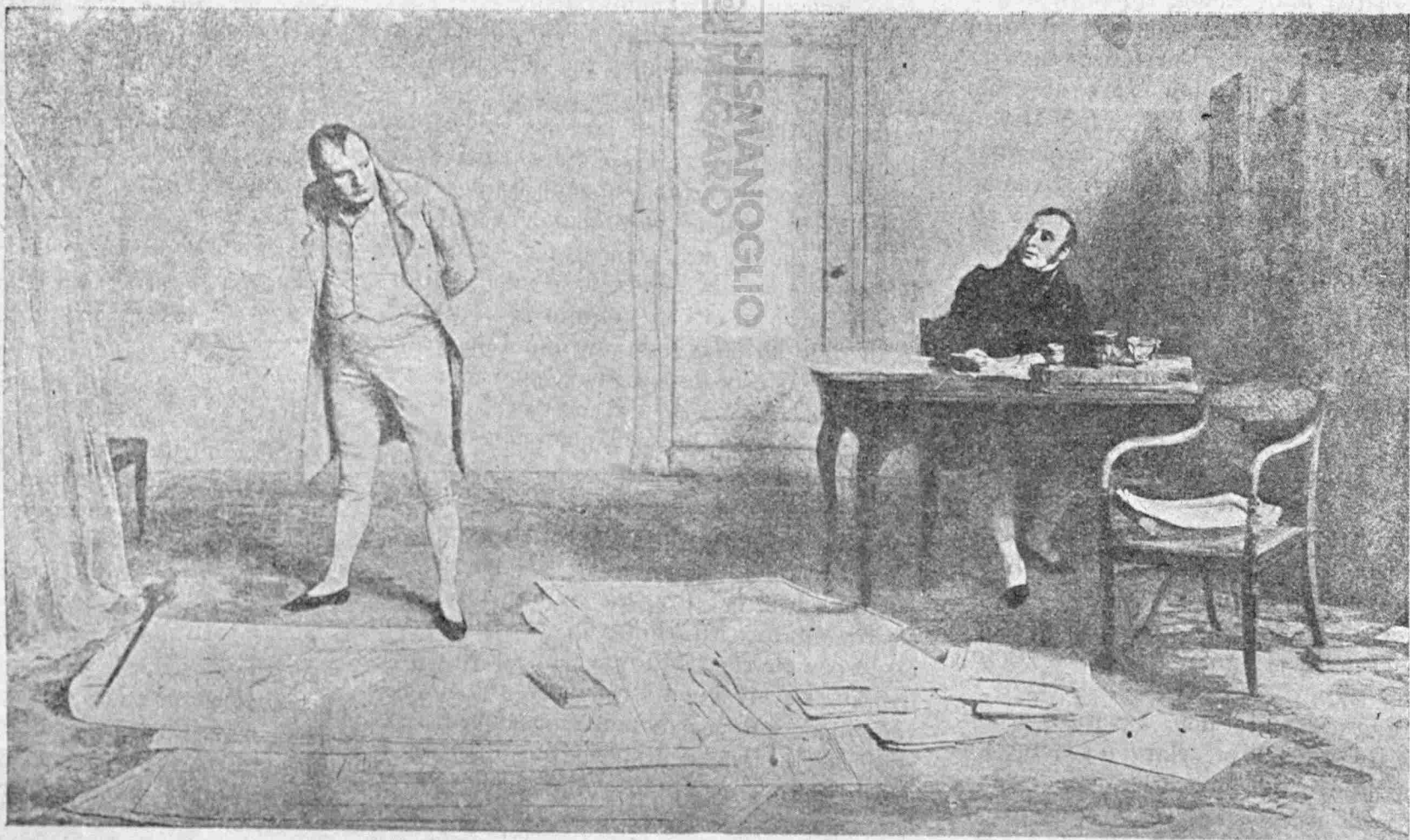
Χωρὶς νὰ ἐκταθῶ περισσότερον, συνοψίζω τὰ ἤδη ἐκτεθέντα, ἐπαναλέγουσα ὅτι ἡ καρδία εἶναι πολλάκις ἀπατηλὸς ὁδηγός.

Ἡ σύνεσις ἀπαιτεῖ λοιπὸν, ὥστε αἱ μὲν νεάνιδες νὰ ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναϊότητα νὰ ἀποκαλύπτουν ἀμέσως τὸ αἶσθημά των εἰς τὰς ἑαυτῶν μητέρας, αἱ δὲ τελευταῖαι οὐδόλως νὰ ἀποβάλουν ἐκ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων των τὰς μᾶλλον ἀναγκαίαις διδασκαλίαις, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ μόνον ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἔμφρων διαγωγὴ αὐτῶν.

ΙΟΥΛΙΑ Ι. ΚΑΡΑΛΗ

Μία ἱστορικὴ εἰκὼν.

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἐν Ἀγίᾳ Ἐλένῃ ὑπαγορεύει τὴν ἱστορίαν του.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

“ Η ΓΥΝΗ ”

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

μὲ ποικίλας καὶ ἀφθόγους συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης καλλονῆς καὶ δημιουργίαν νέας. Ἔργον πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ὀφειλόμενον εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς εἰδικὰς μελέτας τοῦ διαπρεποῦς καὶ γνωστοτάτου τῆς πόλεώς μας ἱατροῦ κ. Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΟΥ, διευθυντοῦ τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἰπποκράτους» καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἀπ' Όλα».

Οὐδεμία κόρη, οὐδεμία νεάνις, οὐδεμία γυνὴ πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς χαρίσῃ: διαρκῆ ὑγίαν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοτεινὸν σφρίγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἑκάστου. Τιμὴ τόμον γρόσια 5.

Ἐγγραφαὶ γίνονται: Ἐν Πέραν: Γραφεῖα «ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ», ὁδὸς Χατζη-Ἀχμέτ, ἀρ. 6 — Ἐν Γαλατῆ: Γραφεῖα τοῦ «ἈΠ' ΟΛΑ», Πιμπτοπά-ζαρον, Σαατοῆ χάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῇ Διευθύνει τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τῶν ΚΥΡΙΩΝ». Τῷ αἰτοῦντι ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 561)

ΙΓ'. Οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαϊτῶν.

Ἦτο ἡ δεκάτη πρωινὴ ὥρα, ὅτε ὁ Μουράτ, στήριζόμενος ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ διαμερίσματός του, εἶχεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα, χωρὶς νὰ βλέπῃ, πρὸς τὸν Βόσπορον.

Εὐρίσκειτο ἀρκετὰ λεπτὰ εἰς τοιαύτην στάσιν, ὅτε μίᾳ ἐκπληξίᾳ διεγράφη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Ὁ Ἄβδουλ Χαμήτ! ἐπιθύρουν, ὁ ἀδελφὸς ποῦ με κατεδίκασεν εἰς αἰωνίαν κράτησιν καὶ μοῦ ἐφόνευσεν τὸν ἀγαπητόν μου υἱὸν Ἀχμέτ, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τώρα ἀπειλεῖ τὴν Γιαλμᾶν.

Δὲν ἠπατάτο. Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Γέρβα καὶ μερικοὺς τουφεκτζίδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν διεκρίνετο καὶ ὁ Οὐσάρ, ὁ Ἄβδουλ διηρθύνετο πρὸς τὸ περίπτερον.

— Μπᾶ καὶ φαίνεται ὅτι ἔρχεται ἐδῶ! ἐσκέφθη ὁ Μουράτ, πόσον εἶναι καταβεβλημένος! τριάκοντα ἐτῶν βασιλεία τὸν ἐδάμασεν, ὅσον ἐμὲ τριάκοντα χρόνων περιορισμός.

Παρήλθον μερικὰ λεπτὰ καὶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου, ὀπουμένον ὁ Μουράτ ἤνοιξεν. Εἰς δούλος εἰσήλθεν.

— Σουλτάν Μουράτ, ἀνήγγειλε, θὰ λάβῃς τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κραταίου μονάρχου Ἄβδουλ Χαμήτ.

Ὁ Μουράτ ἠγέρθη. Ἡσθάνθη βαθύτατα τὴν προσβολήν, ἡ ὁποία τῷ ἐγένετο καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἀλλὰ προετίμησε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα.

Ὁ δούλος ἐπανελάβε τὴν ἀγγελίαν καὶ ἀπεσύρθη. Δύο λεπτὰ μετὰ ταῦτα ὁ Χαμήτ εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ ἐκπληκτοῦ Μουράτ. Οἱ δύο ἀδελφοί, εὐρεθέντες ἀπέναντι ἀλλήλων, κατελήφθησαν, φαίνεται, ἀπὸ κάποιαν συγκίνησιν, διότι οὔτε ὁ εἰς, οὔτε ὁ ἄλλος ἐπροθυμοποιήθη νὰ ὁμιλήσῃ.

Τέλος ὁ Χαμήτ διακόπτει τὴν σιγὴν.

— Ἀδελφέ μου... ἤρχισεν.

Ὁ αἰχμάλωτος τὸν διέκοψε.

— Διατί ἀρχίζεις μετὰ τὸ ψεῦδος;

— Ψεῦδος;

— Βέβαια. «Ἀδελφός» σημαίνει ἀγάπην, ἀφοσίωσιν, προστασίαν. Διατί δίδεις τὸν τίτλον τοῦτον εἰς ἐμὲ σύ, ὅστις τὸ πᾶν ἐμηχανεύθης ἐναντίον μου;

— Ὅτι ἐγίνεν ἐγινε. Τριάκοντα ἐτὴ ἐπέρασαν ἀφ' οὔτου ὁ λαὸς ἐπίστευσεν ὅτι ἐτρέλλαθης· δὲν εἶναι εὐκόλον ν' ἀναδράμωμεν τριάκοντα ἐτὴ ὀπίσω. Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὸ παρελθὸν καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν διὰ τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιφυλάσσεται.

— Δύο λέξεις ἀποτελοῦν τὸ μέλλον μας: Ὀλίγη δι' ἐμέ, τύφισ συνειδήσεως διὰ σέ.

Φλόξ ὀργῆς ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Χαμήτ, ἐν τούτοις κατεπραῦνθη εὐκόλως.

— Ἡ κακὴ ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας μας, εἶπεν, εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ καλὸ τέλος.

— Τὸ καλὸ τέλος τῆς ὁμιλίας μας εἶναι τὸ σίντομον. Ἐπέτρεψες λοιπὸν νὰ με σκοτώσουν μετὰ τὴν πρόφασιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκωνται ἐπὶ τῆς γῆς δύο Σουλτάνοι;

— Ἀδελφέ μου!...

— Ἀρά γε εἰς τί πρέπει νὰ προετοιμάζωμαι; εἰς τὸ γλυκὺ ἐγχειρίδιον ἢ εἰς τὸν καλὸν καφέ, τὸν ὁποῖον ἀρέσκεσαι νὰ προσφέρῃς εἰς τοὺς φίλους, τοὺς ὁποίους ἐβαρύνθης;

— Ἀδελφέ μου, τῷ ἀπαντᾷ τότε ὁ Χαμήτ, ἤκουσα τὰς κατηγορίας σου, ἄκουσε τώρα καὶ ἐμέ. Ὅτι ἐγίνεν ἐγινεν. Αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Τώρα ἐρχομαι πρὸς σέ με καλὰς διαθέσεις.

— Μπᾶ! καὶ ἡ λέξις αὕτη σοῦ εἶναι ἄγνωστος.

— Ἡ ὀργή σου δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν γαλήνην μου. Λοιπὸν ἰδοὺ διατί ἤλθα ἐδῶ: Ἄλλοτε οἱ δούλοι μου, δεκνύοντες ζῆλον ὑπέμε-

τρον, ἐφόνευσαν, χωρὶς νὰ τοὺς διατάξω, τὸν υἱὸν σου. Αὐτὸς εἶχεν ἀφήσει μίαν κόρην καὶ τὴν κόρην αὐτὴν νομίζω ὅτι εὐρον. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ σοῦ εἶπω: Ἀδελφέ, ἡ καρδιά σου θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, θὰ τὴν στελλῶ πλησίον σου, τὰ λευκά σου μαλλιά θὰ θαυπευθῶσιν ἀπὸ τοὺς καστανοὺς πλοκάμους τῆς. Θὰ εἶναι διὰ σέ ἀκτῆς ἡλίου, τὴν ὁποῖαν σοῦ προσφέρω κατὰ τὴν χειμερινὴν σου δείλιν.

Ὁ Μουράτ παρετήρησε τὸν ἀδελφόν του μετὰ βλέμμα ἐξερευνητικόν.

— Ἄ, ἐσκέπτετο, τί βασάνους σκέπτεσαι νὰ ἐφαρμόσῃς κατ' αὐτῆς τῆς κόρης!

— Λοιπὸν δέχεσαι; ἠρώτησεν ὁ Χαμήτ.

— Ἐδέχθην, ἀπήντησεν ὁ Μουράτ.

— Τότε ἐντὸς ὀλίγου θὰ διατάξω νὰ προσέλθῃ ἡ ἐγγονή σου καὶ τότε θὰ ἐνοήσῃς, ὅτι ὁ Χαμήτ δὲν εἶναι μόνον σκληρός.

δημίου καὶ ἡ ἐξορία. Δι' αὐτὸ ἐξεπλάγη. Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἐκλείσει καλῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, εἰσήλθεν εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα καὶ ἤνοιξε τὴν μυστικὴν θυρίδα.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαϊτῶν χαιρετᾷ τὸν Σουλτάνον τοῦ Τσεραγάν.

— Χαῖρε, Μάλ-Σιδι-Μαλούκ, ἀπήντησεν ὁ Μουράτ καὶ εἵπειτα ἐξηκολούθησεν:

— Εἰσελθε' ἐκλείσει ὄλας τὰς θύρας.

Ὁ Μαλούκ δὲν ἐφάνη ἐκπληττόμενος ἐκ τῆς οἰκειότητος τοῦ Σουλτάνου, ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἐνὸς διβανίου ψιθυρίζων:

— Σουλτάνε μου, βλέπω αἶμα στὰ ἄστρα.

— Τί τρέχει; ποιὸς ἀπειλεῖται;

— Μία νέα τῆς οἰκογενείας τοῦ Γιά-Ἀχμέτ.

— Ἡ Γιαλμᾶ;

— Μάλιστα.

— Ἄ! ἐγνώριζον ὅτι ὁ Χαμήτ δὲν ἦτο ποτὲ γενναῖόφρων.

— Καὶ διατί ταράττεσαι, Σουλτάνε μου; ἡ Γιαλμᾶ δὲν θ' ἀποθάνῃ, διότι εἴμπορεῖς νὰ τὴν προστατεύσῃς ἀπὸ πᾶν κακόν.

— Καὶ με ποῖαν δύναμιν;

— Δύνασαι' ἀρκεῖ νὰ προσποιηθῆς τὸν τρελλόν εἰς τοὺς ξένους ποῦ θὰ σὲ πλησιάσουν καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ ἐμπαίσουν εἰς τὴν παγίδα των.

— Πρόκειται λοιπὸν νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν ξένοι!

— Βέβαια, δύο Φράγκοι, οἱ ὁποῖοι κατέκτησαν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Γέρβα.

— Ποιὸς σ' ἐπληροφόρησεν;

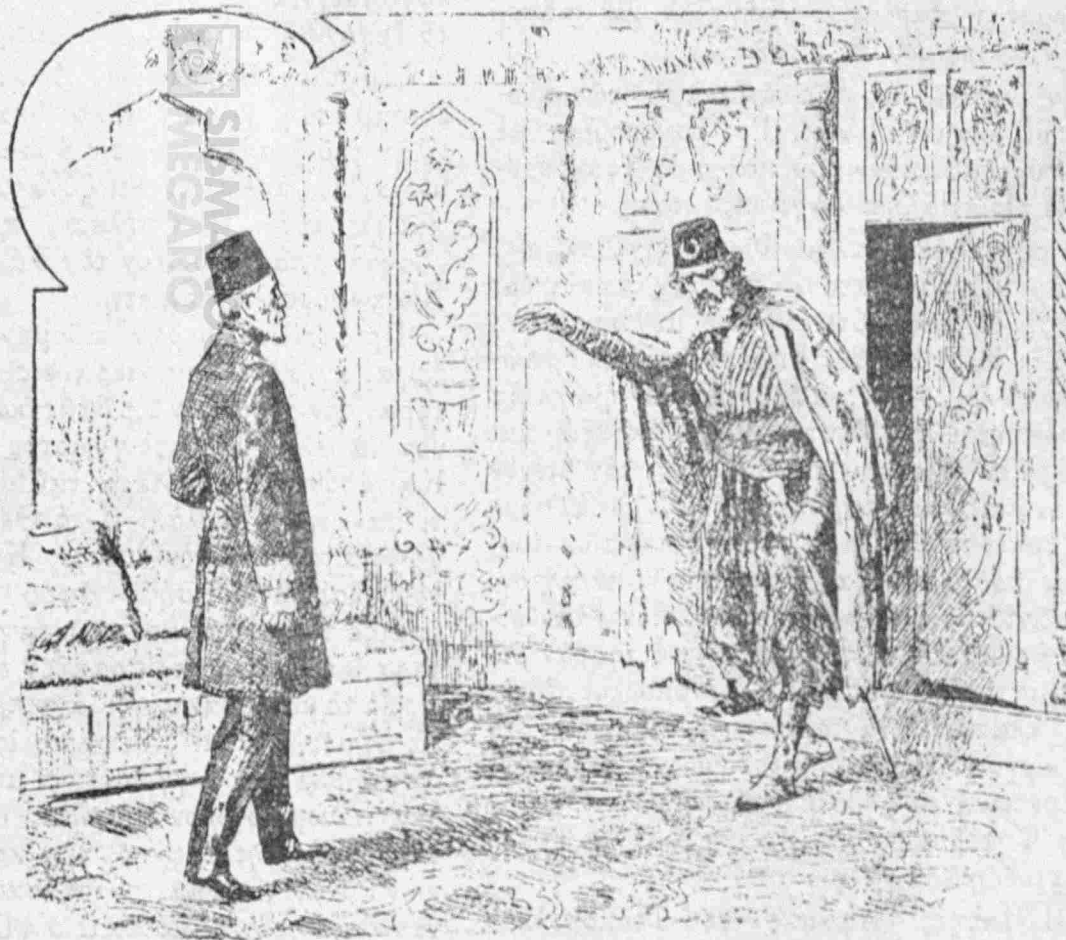
— Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μου, τὸν ὁποῖον διώρισα τουφεκτζίην εἰς τὸ Γιλδίξ.

— Τὸ ὄνομά του;

— Ἀσσάρ.

— Φοβοῦμαι μὴ προδοθῶ.

— Προσπάθησε νὰ τὸ ἀποφύγῃς διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἐγγονῆς σου· ἂν ὁμως δὲν τὸ κατορθώσῃς,

— Χαῖρε, Μάλ-Σιδι-Μαλούκ, ἀπήντησεν ὁ Μουράτ.

Ὁ Μουράτ δὲν ἀπήντησεν. Ἡσθάνετο χαρὰν, διότι θὰ ἐπανεβλέπε τὴν χαρίεσσαν κόρην, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ λύπην, διότι ἠγνόει ποῦ θὰ κατέληγε τοιαύτη εὐνοία.

Ὁ Χαμήτ δὲν περιέμενε πλεῖοτερον. Ἐκαμε κάποιον δυσπροσδιόριστον σημεῖον καὶ ἀφῆκε τὸν Μουράτ μόνον.

Δὲν παρήλθον πολλὰ λεπτὰ καὶ κρότος ἠκούσθη εἰς τὸ παράπλευρον διαμέρισμα.

— Τί τρέχει; ἐσκέφθη ὁ Μουράτ, ποιὸς ἐξεβίασε τὴν μυστικὴν δίοδον τοῦ Τόπ-χανέ;

Ὁ Μουράτ κατὰ τὴν βραχειαν βασιλείαν του, ὡσάν νὰ προσέβλεπε τὸ μέλλον, ἔκαμε μυστικὴν ὑπόγειον δίοδον, ἡ ὁποία ὡδήγει ἀπὸ τὸ παράπλευρον δωμάτιον τοῦ καλλυνηγίου εἰς τοὺς ὑπονόμους τοῦ Τόπ-χανέ. Τὴν δίοδον αὐτὴν τὴν ἐγνώριζον ἐλάχιστοι ἐκ τῶν φίλων του, τοὺς ὁποίους κατέστησε περισσότερον ἀραιούς ἢ μάχαιρα τοῦ

σοῦ μένει δεύτερον μέσον σωτηρίας, ἡ φυγὴ. Οἱ ἐπαῖται, εὐγνώμονες, θὰ διευκολύνουν τὰ πάντα· ἐν πλοίαριον θὰ σὲ περιμένῃ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Τόπ-χανέ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ θύρα ἐκρούσθη. Ὁ Σουλτάνος ἐταράχθη.

— Φύγε, τοῦ λέγει, κάποιος με ζητεῖ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαϊτῶν ὠλίσθησεν καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὴν κρύπτην του, ἐνῶ ὁ Μουράτ ἤνοιξε τὴν θύραν. Εἰς ὑπηρετῆς ἐφάνη.

— Ἐλησμόνησες, ὅτι εἶναι ὥρα νὰ καταβῆς διὰ τὸ γέφυμα. Τί ἔκαμνες λοιπὸν;

Καὶ ὁ Μουράτ μετὰ σκυθρωπὸν μεδίωμα:

— Ὁνειρευόμην τὴν ἐλευθερίαν!

(ἀκολουθεῖ)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἀθήναι, Ἰούλιος.

Τὸ δεύτερον τοῦ Ἰουνίου δεκαπενθήμερον μᾶς ἐπεφύλασσε πολλὰς ἐκπλήξεις, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ὅτι θὰ συνεχισθοῦν.

Πῶς νὰ τὸ ἀποδώσῃ κανεὶς; Εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τῆς θερμοκρασίας, ἀνερχομένου διαρκῶς τοῦ θερμομέτρου, ὥστε καὶ θύματα ἐξ ἡλιάσεως νὰ σημειώσωμεν, ἢ εἰς τὰ πρωτότυπα ἔργα; Μᾶλλον εἰς τὸ δεύτερον. Διότι καὶ ἐκ προηγουμένης πείρας ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ κοινὸν περιβάλλει δι' ἰδιαιτέρας στοργῆς τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ παραγωγὴν.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν προηγουμένην μου σὰς ὑπεσχέθην ὀλίγας λέξεις ἐπ' αὐτῶν, σὰς σημειῶνω εὐχαρίστως, ὅτι τὰ δοθέντα πρωτότυπα δὲν ἀπήρσαν, οὐδ' αὐτῆς τῆς «Ἰζδάλ» τοῦ κ. Ἰωσήφ ἐξαιρουμένης. Ἄλλ' ἄς μὴ λησμονῶμεν τὴν παροιμίαν: «ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς, μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς».

Τὴν ἑναρξιν, ὡς σὰς προεῖπον, τῶν πρωτοτύπων ἔκαμον οἱ κ.κ. Γρ. Ξενόπουλος μὲ τὸ «Ψυχασάββατον» του καὶ ὁ Γ. Τσοκόπουλος μὲ τὰς «Παληγὰς Ἀγάπης» του.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Φωτεινῆς Σάντρα», εἰς τὸ «Ψυχασάββατον» ἐδείχθη κατώτερος ἑαυτοῦ. Μήπως διότι ἔγραψε μονόπρακτον; Ἄλλ' ἂν αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπρεπε νὰ εἶναι ἀρτιώτερον τὸ ἔργον του, ἀφοῦ δὲν τὸν ἠνάγκαζε νὰ σκέπτηται τὴν δευτέραν του πράξιν καὶ περιύριζεν ὅλα του τὰ ὅπλα εἰς τὸν στενὸν κύκλον μιᾶς καὶ μόνης πρώτης. Ἐγὼ δὲν συμπερίσομαι τὴν γνώμην τῶν ἐπικριτῶν του, οἵτινες τοῦ ἀρνοῦνται δραματικὸν τάλαντον. Ἀπεναντίας εἰς τὸ «Ψυχασάββατον» ἀποδεικνύει ἀρκετὸν τοιοῦτον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ ἥρεμος καὶ ἀργοπατὴρ Ξενόπουλος ἐδιάζετε, φαίνεται, νὰ τελειώσῃ, διὰ ν' ἀρχίσῃ ἄλλο ἔργον. Διότι δὲν πιστεύω νὰ περιορίσῃ τὴν ἐφετεινὴν του δράσιν εἰς τὸ μονόπρακτον τοῦτο Ψυχοβίασμα... , συγγνώμην «Ψυχοσάββατον» ἤθελα νὰ πῶ.

Ἡ Παληγὰς Ἀγάπης τοῦ Τσοκόπουλου ἦσαν ἓνα καλὸ γραμμικὸν lever du rideau καὶ τίποτε ἄλλο! Μᾶς ἐνεθύμιζε μὲ τὴν καλλιτέλειάν του τὴν «Βασίλισσαν Σαβᾶ», τὸ ὑπόδειγμα αὐτὸ τῶν μονοπρακτῶν τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου, διὰ τὸ ὅποιον ὁ δαντελλωτὸς Τσοκόπουλος ἤμπορεῖ ὑπερηφάνως νὰ καυχᾶται. Ἀμφότερα τὰ ἔργα ἐδόθησαν εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης, τὸ μὲν πρῶτον ἀτυχῶς, τὸ δὲ δεύτερον μὲ ἰκανὴν ἐπιτυχίαν! Καὶ παρήλθον. Φεῦ!

Ἄλλο πρωτότυπον, εἰς τὴν σειρὰν, ἐδόθη ἀπὸ τῆς Νέας Σκηπῆς τοῦ κ. Π. Νιρβάνου «Τὸ Ἐλιξήριον τῆς Νεότητος». Φάρσα ὅπως εἰς τὰ προγράμματα ἀνηγγέθη, ἀλλὰ μᾶλλον ἠθογραφία δυνάμενον ν' ἀποκληθῇ. Διότι εἶναι μία εἰκὼν ἐνὸς μέρους τῆς συγχρόνου ζωῆς, τῆς τε Ἀθηναϊκῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν,

μὲ ἓνα χαρακτῆρα, ἀσθενῶς εἰκονιζόμενον, καὶ μὲ ἀρκετοὺς τύπους ὑπερχρωματισθέντας. Ἐν συνόλῳ τὸ «Ἐλιξήριον τῆς Νεότητος» δὲν ἐξεπλήρωσε δεόντως τὸν προορισμὸν του. Ἀφήκε ψυχροὺς τοὺς θεατὰς, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς, τὰς ὁποίας ἀμιλλώμενοι κατέβαλλον ἀπὸ σκηπῆς ἢ κ. Νίκα καὶ ὁ κ. Λεπενιώτης. Ὁ θεὸς τοῦ γέλωτος εἶχε κοιμηθῆ πολὺ ἐνωρὶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον ἠγωνίζετο διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρπάγην τοῦ ὑποῦλου Μορφέως.

Πῶς ὁ Νιρβάνος, ὁ εὐθυμογράφος, ὁ προκαλῶν τὴν εὐθυμίαν διὰ τῶν χρονογραφημάτων του, δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν προκαλέσῃ καὶ ἀπὸ σκηπῆς! Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς σκηπῆς τέχνης.

Ὁ θίασος ἔμως ἐπωφελήθη ἀρκετὰ ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ «Ἐλιξήριου τῆς Νεότητος», τὸ ὅποιον μετεβλήθη εἰς Ἐλιξήριον τῶν Εἰςπράξεων, διότι ἐκτὸς τῆς κοσμοβιθοῦς πρώτης του καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι κατόπιν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐπαναλήψεις τοῦ ἔργου, ἐξετελέσθησαν πάντοτε πρὸ πυκνοῦ ἀκροατηρίου. Ἀπόδειξις τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἔργα! Καὶ ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶναι φάρσα τὸ «Ἐλιξήριον τῆς Νεότητος». Διότι ἂν εἶχε στοιχεῖα φάρσας, ἢ ἐπαναλήψεις του θὰ ἦτο ἀποτυχία ἐπαναλήψεις καὶ δὲν θὰ συνεχέντρον οὔτε ἑκατὸν θεατὰς. Ἐχω δὲ τὴν γνώμην ὅτι, ἂν ἔλλειπον τὰ προπαρασκευαζόμενα ἐκεῖνα λογοπαίγνια, τὰ τραδηγμένα ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸ ἔργον θὰ παρουσιάζετο εὐαρεστότερον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ κ. Π. Νιρβάνος ἐδοκιμάσθη καὶ εἰς ἄλλο θεατρικὸν εἶδος, πλὴν τοῦ δραματικοῦ, εἰς ὃ διαπρεπῆ κατέχει θέσιν, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι δύναται νὰ διαπρέψῃ καὶ εἰς αὐτό. Ἡ ἐκτέλεσις πολὺ καλὴ καὶ εὐσυνείδητος ἀπὸ ὅλον τὸν κάλλιστον θίασον Νίκα-Φύρστ-Λεπενιώτη.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶδομεν καὶ δύο ἄλλα ἔργα, ἀνήκοντα ἀμφοτέρω εἰς τὸν αὐτὸν πατέρα, τὸν ἀγνωστον εἰς ὑμᾶς καὶ χωρὶς κίνδυνον νὰ σὰς γίνῃ ποτὲ γνωστὸς κ. Μ. Ἰωσήφ. Καὶ ἐδόθησαν ἀμφοτέρω ταῦτα, καὶ «Ἡ Γατίτσα» καὶ «Ἰζδάλ» — ὁ θεὸς ἄς μὲ συχωρήσῃ — ἀπὸ τὸν θίασον Κυβέλης-Ἀδριανοῦ καὶ Μ. Ἰωσήφ, ἀφοῦ ὁ συγγραφεὺς ἔπαιξε τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον εἰς ἀμφοτέρω, εἰς μὲν τὸ τρίπρακτον αὐτοπροσώπως, εἰς δὲ τὸ μονόπρακτον δι' ἀντιπροσώπου. Θέλω νὰ σημειώσω, ὅτι ὁ ὑποκριθεὶς ἠθοποιός, τῇ ἀπαιτήσει τοῦ συγγραφέως, μετεμορφώθη εἰς ἓνα πανομοιότυπον Ἰωσήφ. Ποῦ φθάνει κανεὶς πρὸς τῆς δάφνης τὴν κατάκτησιν βαίνων; Καὶ τί θυσίας ὑφίσταται ἵνα τὸν κότινον δρέψῃ; ... Ἀπόδειξις ὁ φίλτατος Ἰωσήφ, ὁ δωρήσας ποσοστὰ συγγραφικὰ, ὁ δαπανήσας εἰς σκηπικὸν ἐξωραϊσμὸν, ὁ δώσας γεύματα καὶ εὐχίας, ὁ κοπιήσας νὰ γράψῃ καὶ πολὺ μᾶλλον νὰ ἐκτεθῇ ἀπὸ σκηπῆς, χάριν τῆς ὑστεροφημίας, χάριν τῶν φευγαλέων χειροκροτημάτων καὶ τῶν ἀπὸ σκηπῆς ἀνακλήσεών του ἀπὸ τοῦ ἐκμανέντος ἐξ εὐθυμίας, πρωτοφανοῦς εἰς πληθῶραν, κοινῶν! ... Διὰ μίαν ὅμως καὶ μόνην φεῦ! ἐσπέραν! Διότι τὸ μὲν μονόπρακτον, «Ἡ Γατίτσα», νιαουρίζουσα ἐπήδησεν ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν τοῦ ἀκροατηρίου, χωρὶς οὐδένα νὰ θίξῃ, ἢ δὲ «Ἰζδάλ» μᾶς ἔθιξε τὴν φιλοτιμίαν, διότι συνηθάνθημεν, ὅτι δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ καὶ ἡμεῖς ν' ἀνέλθωμεν ὡς ὁ Ἰωσήφ τὴν σκηπῆν. Ἴσως πρὸς καλὸν μᾶς! διότι λέγουσιν, ὅτι, ἢ ἀπὸ σκηπῆς πτώσις, θανατηφόρος ἐστὶ!

Πράγμα, ὅπερ ἀπεύχομαι εἰς τὸν ἀδρότατον ἄλλως τε, συγγραφεῖα.

Ἰπόδυσις τοῦ ἔργου καὶ ἐδῶ πολὺ καλὴ.

Τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης τυχῆς ἐδόθησαν τέλος τὰ ἀγωνιωδῶς ἀναμενόμενα «Νέα Παναθήναια τοῦ 1911» τῶν κ. κ. Ἀγγίνοσ καὶ Τσοκοπούλου εἰς τὸ καμψότατον θεατράκι τῆς Ν. Σκηπῆς. Τὰ εἰσιτήρια, ἐννοεῖται, ὅτι ὑπερετιμήθησαν εἰς τὸ τριπλάσιον τῆς ἀξίας των, τὸ δ' ἐσπέρας καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ θεάματος ἐφθασαν καὶ εἰς τὸ πενταπλοῦν! Καὶ ἐθεωρεῖτο εὐτυχῆς ὁ κάτοχος εἰσιτηρίου ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ θεάτρου τῆς Ν. Σκηπῆς! Εὐτυχέστερος καὶ αὐτοῦ τοῦ κατόχου τοῦ κερδίζοντος λαχοῦ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ λαχείου τοῦ Στόλου! Καὶ δικαίως! Ἀφοῦ εἴμεναι ἐκτὸς τοῦ νυμφῶνος, πλὴν τῶν τζαμπατζήδων — τοὺς δυστυχισμένους! — καὶ ἱκανοὶ ἑκατοντάδες καθυστερησάντων, ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι φιλομούσων, τὸ πλεῖστον τῶν ὁποίων εἴμεναι εἰς τὰ περίεξ καφφεία, ἀναμένον τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον ἦτο θρίαμβος τριπλοῦς: θρίαμβος μουσικῆς, θρίαμβος διαλόγου, θρίαμβος ἐκτελέσεως. Τὰ «Παναθήναια» θὰ ἐπαναληφθοῦν πλειστάκις, ὥστε δὲν βιάζεσθε διὰ τὰς λεπτομερείας τῶν ἐντυπώσεων.

Εἰς προσεχῆ μου λοιπόν! ... au revoir.

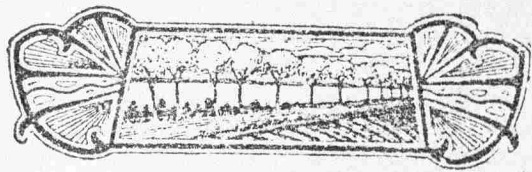
ΣΑΚΙΝ

Η ΜΟΔΑ

Ἡ ἐνδυμασία αὕτη εἶναι ἐκ λευκῆς μουσελίνης κεντημένης. Ἡ Ζακέττα εἶναι ἀπὸ ταφτᾶ γκλάσέ, τὸ κάτω μέρος τῆς φούστας ἐκ τοῦ ἰδίου ὑφάσματος. Ζακέττα κεντὴ κοιμόνουσα μ' ἐν κομβίον.

ΘΕΡΙΝΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΕΚ ΜΟΥΣΕΛΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

(συνέχεια από σελ. 560)

Μύρμηκες επιδρομείς. — Νικηται και ήττημένοι. — Σκληρότης προς τους αιχμαλώτους.

Ίδου και κάτι άλλο περιεργότατον, δια του οποίου παρατηρείται μεγάλη σχέση και ομοιότης των ασχημάτων μυρμηκών προς το σημαντικώτατον των δημιουργημάτων του Θεού, τον άνθρωπον.

Υποθέτετε, ότι μία και μόνη βασιλεύει τάξις και εις μόνος τρόπος διαίτης απαντά εις την κοινωνίαν των μυρμηκών;

Κάθε άλλο.

Θα εύρετε εις αυτούς όλους τους βαθμούς του ανθρώπινου πολιτισμού, από του πρώτου δηλαδή, του βαρβάρου και ήμιαγρίου, μέχρι της τελευταίας εξέλιξεως της λεπτότητος και διαμορφώσεως.

Υπάρχουν μύρμηκες τόσοσ άγριοι, όσον και οι Ότιεντότοι.

Ζώσι μόνον εκ της διασπαγής και της καταστροφής, την όποιαν, διηρημένοι κατά ληστρικός όρδός, ουχι σπανίως επιφέρουν.

Αί επιδρομαί του Άττίλα, γράφει ο Huber δέν είναι περισσότερο φοβεραί από τας επιδρομάς, τας όποιας οι καταστρεπτικοί ουτοι και άγριοι μύρμηκες προξενούν, όχι μόνον εις τους άλλους μύρμηκας, αλλά και εις τας άρχαυς, τους σκόληκας και ό,τι άλλο εκ της τάξεως των έντόμων συναντήσουν. Όλα τα περίοικα έντομα τρέμουν και σπεύδουν να κρυβούν εις τα έγκατα της γής, άμα ως σημειωθή ή προσέγγιξις των. Ακόμη και αυτοί οι όφεις, αι έχιδναι και άλλοι μεγαλείτεροι αυτών δέν είναι δυνατόν να αντισώσιν εις τας ληστρικός ταύτας επιδρομάς.

Παρατηρήθη ότι έπέρχονται κατά πυκνότατα σίφη, ανά πέντε ή έξ πολυπληθεστάτας γραμμάς, σαρώνοντες κυριολεκτικώς ό,τι κατά την διάβασίν των συναντήσουν.

Συνήθως οι μύρμηκες ουτοι απαντών εις τά δάση και δέν αποτελούν πολυπληθείς κοινωνίας, όπως αι κοινωνίαι των ήμέρων όμοφίλων των.

ΤΟ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ ΕΙΝΑΙ

μοναδικόν φάρμακον

κατά των

ρευματισμών και νευραλγιών.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ

τά καρδιακά νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ

πλείστας επιτυχίας.

ΕΙΝΑΙ

θαυμάσιον ασφαλές φάρμακον.

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

όνομα και πρόγμα.

’Αλλ’ ουτε το αισθημα της αλληλεγγύης και αλληλοβοηθείας είναι ανεπτυγμένον παρ’ αυτοίς.

’Αναγκάζονται να υπακούσουν εις άλλους άγριωτέρους, άπαράλλακτα δηλαδή, όπως συμβαίνει εις τους Νέγρους της Κεντρικής ’Αφρικής.

’Ο Huber προσθέτει, ότι παρετήρησε και αιχμαλωσίας μεταξύ των μυρμηκών τούτων.

— Μίαν ήμέραν, διηγείτα, είδα έρυθρούς μύρμηκας να βαδίζουν έν πλήρει στρατιωτική τάξει.

Τους παρηκολούθησα και μετ’ όλίγον παρετήρησα ότι έπειθήσαν έναντίον άλλων, παρέκει παρατεταγμένων περι την μυρμηκιάν και αναμενόντων την μάχην.

’Εγένοντο κατ’ άρχάς δύο - τρεις έφοδοι, κατά τας όποιας άπεκρούσθησαν οι επιτιθέμενοι, οι όποιοι επί τέλους ένίκησαν τους μαύρους αντιπάλους των και έγένοντο κύριοι της μυρμηκιάς.

Μετ’ όλίγον οι νικηταί, διερχόμενοι δια μέσου των πτωμάτων των ήττηθέντων, μετέφερον ως λάφυρα τα εις την μυρμηκιάν εύρεθέντα, ένφ συγχρόνως υπό συνοδείαν ώδήγουν αιχμαλώτους τους επιζήσαντας εκ των ήττηθέντων, άκόμη δέ και αυτάς τας αδυνάτους νύμφας των μυρμηκιάων.

Οι αιχμάλωτοι εκ των μυρμηκών παθαίνουν καταναγκαστικήν μεταμόρφωσιν, ένα δηλαδή σκληρόν άκρωτηριασμόν, δια του οποίου ξαναγκάζονται εις αιωνίαν δουλείαν και ύποταγήν.

Τοίς αφαιρούνται π. χ. όλα τα άμυντικά όργανα και υποχρεώνονται, παραμένοντες εις την μυρμηκιάν των κυρίων των, να δουλεύουν έντός αυτής εις όλα τα είδη της δουλείας, αυστηρώς επιτηρούμενοι, αλλά και κάλλιστα τρεφόμενοι.

Όλα αυτά παρατηρήθησαν εις μίαν επί των ’Αλεγγανίων όρέων της ’Αμερικης μυρμηκιάν, ή όποία υπέρ την επιφάνειαν έχει ύψος ενός μέτρου, διαιρείται δέ έσωτερικώς εις τεσσαράκοντα τεχνικώτατα διαμερίσματα, με θαυμάσιους λοβυρινθώδεις διαδρόμους.

Μύρμηκες ποιμένες. — Μύρμηκες διοργανωται και εκπολιτισται.

’Ελθωμεν τώρα εις το αντίθετον.

’Η ιστορία μάς διδάσκει, ότι μετ’ τον όρεσίβιον των κυνηγών έρχεται ο ποιμενικός βίος, όστις είναι, ουτως ειπεΐν, το δεύτερον στάδιον του πρώτου άνθρωπισμού.

Και εις μύρμηκας απαντά καθ’ όλα ή βιωτική αυτη εξέλιξις.

Υπάρχει μεταξύ αυτών ανεπτυγμένος ποιμενικός βίος, ο όποιος αποτελεί ιδιαιτέρας κοινωνίας, με ιδιαιτέρας κατοικίας και όλως ιδιαιτέρας συνηθείας.

’Εάν ποτε συναντήσητε μέγαν μύρμηκα, με προστατευτικόν ύφος πηγαινερχόμενον εμπροσθεν σημήνους μικρών περιέργων ζουφίων, βεβαιωθήτε, ότι πρόκειται περι μύρμηκος ποιμένος, ο όποιος επιβλέπει εις την βοσκήν των ζουφίων εκείνων.

Είναι το ποιμνίον του, δια το όποιον μάλιστα έχει κατασκευάσει και ιδιαιτέραν μάνδραν.

Τα ζούφια ταύτα, όπως και προηγουμένως είπομεν, χρησιμεύουν ως είδος άγελάδων, διότι έξάγουσι γλυκεϊάν τινα ούσίαν, την όποιαν υπεραγαπώνσι και εκμιζώνσι με μεγάλην ευχαρίστησιν οι κύριοί των μύρμηκες.

’Ενεκα τούτου απολαύουσιν ιδιαιτέρων περιποιήσεων και αυστηροτάτης προστασίας.

’Αλλ’ εκτός της γλυκεϊας ούσίας, με μεγάλην στοργήν περιποιούνται και τα ώρια των ευνοουμένων τούτων ζουφίων των.

Τα περιουλλέγουν επί πέντε μήνας, τα έναποθέτουν με θαυμασίαν τάξιν εις κατάλληλον της φωλεάς των μέρος και την άνοιξιν, με την πρώτην ζωογόνον επίδρασιν των ήλιακών ακτίνων, εκθέτουν εις αυτάς τα ώρια ταύτα και επιμελώς φροντίζουν δια την εκκόλαψιν και την ανάπτυξιν των έξ αυτών έξερχομένων νυμφών.

’Ο Belt λέγει, ότι τούτο είναι μοναδικόν φαινόμενον προνοίας ανά το βασίλειον των ζώων.

Εις το Μεξικόν, από τα εκκολαπτόμενα αυτά ζούφια σχηματίζεται το γνωστόν έντομον κονχενίλλη. Τούτο ακολουθως πετΐ επί των φύλλων των δένδρων και επάνω εις αυτά αφίνει σπέρμα τι, το όποιον περιουλλεγόμενον αποτελεί την γνωστήν σημαντικήν βίφην της κονχενίλλης, το κοινώς λεγόμενον κηριΐζι.

’Επειδή δέ τα ζούφια ταύτα, πριν να συζήσουν και να μεγαλώσουν με τους μύρμηκας, ουδεμίαν παρουσιάζουν σημασίαν ή άλλην σημαντικήν ιδιότητα, ουδ’ αυτην άκόμη την παραγωγήν του σπέρματος της κονχενίλλης, οι φυσιοδίφαι παραδέχονται, ότι οι μύρμηκες των μερών εκείνων εργάζονται άπαράλλακτα όπως αι διάφοροι έξημερωτικά και εκπολιτιστικά εταιρείαι, αι αποστελλόμεναι κατ’ τας διαφόρους έξερευνήσεις και ανακαλύψεις προς διάδοσιν της ήμερώσεως των ήθών και του πολιτισμού.

Τί τάχα περισσότερον τούτων κάμνουν οι κοσμοκράτορες Άγγλοι ή οι λοιποί πανίσχυροι λαοί του παλαιού και του νέου κόσμου, αφού μάλιστα εκείνοι χρησιμοποιοϋν προς τούτο όλα τα φρικώδως τελειώτατα φρονικά μέσα και το φοβερόν πυρ των επαναληπτικων πυροβόλων και των Δρυτώντ;

Θαυμάσατε λοιπόν περισσότερον τον μικροσκοπικόν μύρμηκα, ο όποιος έν τη φαινομενική σμικρότητί του επιτελεί, όχι πλέον τα όμοια, αλλά άσυγκρίτως μεγαλείτερα έργα, αν βεβαίως παραβάλωμεν το τί προς τούτο διαθέτει, ο άσθενής μεν εις τον οργανισμόν, πανίσχυρος δέ κατά την μεγαουργίαν, εκπολιτιστής των δασών του Μεξικου, ο επιμελής και πρότυπον φιλεργίας, ο άκαταπόνητος μύρμηξ.

ΑΝΑΣΤ. Φ. ΒΕΝΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εις το προσεχές :

- Μύρμηκες γεωργοί.
— Καλλιερρηται μανηταρίων.
— Διδασκαλία και συμπέρασμα.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ίσχύουσιν επί 70 έτη, κληρούμεναι κατά διμηνίαν.

Εις την προσεχή κλήρωσιν της 2 αυγουστου ο πρώτος λαχνός κερδίζει

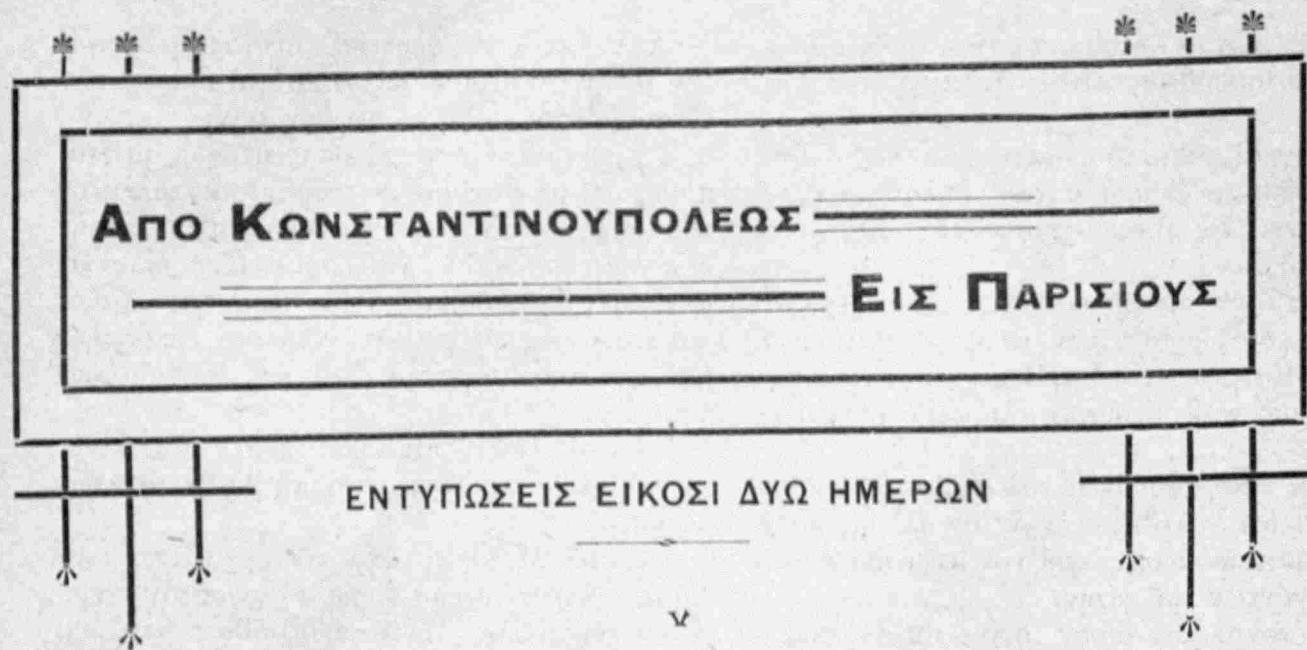
φρ. 125,000

ΕΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμή τοίς μετρητοίς

Γε. χρ. 166 πληρωνόμενα εφ’ άπαξ.

Δι’ αγοράς αποιαθητίωσαν προς τους κκ. P. Addally et Cie, Χουριέτ Χάν, αρ 14, 15 Γαλατά, Κωνσταντινούπολιν. Οι εκ των έπαρχιών και του έξωτερικού παρακαλούνται να προσμβάσωσι το τίμημα δια ταχυδρ. επιταγής μανηταπόστ ή δια τσεκ.

Όταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε.

— Ντιζών! ἀγγέλλει ὁ ὑπάλληλος. Ἡ Ντιζών εἶνε μία ἐκ τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Γαλλίας. Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς εἶνε κομψὸς καὶ εὐρύχωρος. Ἐστιατόριον, ζυθοποιεῖον, ζαχαροπλαστεῖον, ὅλα αὐτὰ πρώτης τάξεως με πλουσιαν ἐλίπλωσιν, προξενούν λαμπρὰν ἐντύπωσιν. Εἰς τὸν σταθμὸν οἱ δρόμοι εἶνε ὑπόγειοι πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων.

Μετ' ὀλίγον ἀναχωροῦμεν καὶ μόλις ἀπεμακρύνθημεν τῆς πόλεως εὐρέθημεν πρὸς ῥομαντικῶν τοποθεσιῶν με ἀπερόντους φυτείας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος.

Τὸ θέαμα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου κατὰ τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἦτο θαυμάσιον, ἀλλὰ διεκόπτετο κατὰ διαστήματα ἀπὸ τὸ σκότος τῶν ὑποβρυχίων σιδηράγγων, τὰς ὁποίας διηρχόμεθα.

Ἀπὸ τὸ γείτον διαμέρισμα ἀκούονται φωναὶ διαμαρτυρίας:

— ὦ! σαπριστί!

Τί συνέβαινε;

Κάποια κυρία, προωρισμένη νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ντιζών καὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἐξύπνησεν, καθ' ἣν ὥραν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

— ὦ! σαπριστί! Καὶ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένη ἡ καλὴ κυρία νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία οὐδαμοῦ ἀλλαγῆναι θὰ ἐστάθηνεν.

Τὸ δάσος τοῦ Φοντενπλώ.

Ἡ φαιδρότης συνεχίζεται ἐν τῷ διαμερισματί μας. Ὅλοι διηγούνται κάτι. Ὁ Καισαρεὺς γέρον διηγείται ἐν ὄνειρον τῆς παρελθούσης νυκτός. Ὅλοι καταλαμβανόμεθα ἀπὸ χαρὰν ἀνεκφραστον, διότι μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ ἦμεθα εἰς τὸ Παρίσι.

Τὸ θέαμα τῶν πέριξ ῥομαντικῶν τοπειῶν, αἱ πολίχναι αἱ ἐγκατεσπαρμέναι ἐντὸς τῶν δένδρων, με τὰς κατακκοκίνους κεράμους τῶν, τὰ ποταμάκια, ἐπὶ τῶν ὁποίων διερχόμεθα, με τὰ διαυγῆ νερά τῶν, αἱ γραφικαὶ ἀμαξοστοιχίαι, τὰς ὁποίας βλέπομεν παντοῦ, ὁπόθεν διερχόμεθα, ὅλα τέλος πάντων νομίζει τις ὅτι εἶνε μία ἀτελεύτητος κινηματογραφικὴ ταινία, προξενούσα μίαν ἀόριστον εὐχαριστήσιν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία με ταχύτητα 70 μιλίων μᾶς φέρει εἰς ἄλλα τοπεῖα καὶ διακρίνομεν νοθελῶς ἐξηπλωμένον τὸ δάσος τοῦ Φοντενπλώ, με τὴν ἀπεραντὸν ἔκτασιν του καὶ τὰς παραποταμίους μικρὰς πόλεις του.

— Τί ποταμὸς εἶνε αὐτός;

— Ὁ Σηκουάνας!

Ἦδη εἰσερχόμεθα εἰς ἱστορικὰ μέρη, με τὰ ὁποία συνδέεται ὁ βίος τοῦ Ναπολέοντος.

Μιάς ὥρας διάστημα διατρέχει ὁ σιδηροδρομὸς καὶ διαρκῶς βλέπομεν τὸ Φοντενπλώ, τὸ ὁποῖον ἀφίνομεν διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν Μελούναν. Τρέχομεν με ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Διερχόμεθα χωρὶς νὰ σταθμεύσωμεν πολλοὺς σταθμοὺς, εὐρισκόμεθα μετ' ὀλίγον εἰς τὰ προάστια τῶν Παρισίων καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κομψὸς γέρον μᾶς διηγεῖτο μίαν ἱστορίαν, ἀκούομεν τὸν σιδηροδρομικὸν ὑπάλληλον νὰ φωνάζῃ:

— Παρί!

Εἴμεθα ἤδη εἰς Παρισίους.

Ἡ ἀφίξις.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐστάθη εἰς τὸν θαυμάσιον σταθμὸν τῶν Παρισίων. Πλήθος κόσμου ἀναμένει τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς φίλους του.

— Λὲ βουαλά!

Λέγει μία ξανθὴ χαριτωμένη κόρη, δεικνύουσα με. Ἦτο ἡ ξανθὴ κόρη, φίλη ἑνὸς φίλου μου, ἐλθόντος πρὸς ὑποδοχὴν μου. Οὐδέποτε ἐγνώρισα τὴν χαρίεσαν αὐτὴν Γαλλίδα καὶ ὅμως ἐκείνη με ἐγνώριζε καὶ με ἀνεγνώρισεν ἐκ τῆς φωτογραφίας μου, τὴν ὁποίαν ὁ φίλος μου εἶχεν ἀνηρτημένην ἐν τῷ δωματίῳ του.

Εἰς τὸν σταθμὸν, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἀχθοφόροι κατεγίνοντο νὰ μεταφέρουν τὰς ἀποσκευάς, περιπτύξεις καὶ διαχύσεις καὶ προσφωνήσεις μόνον ἤκουέ τις.

— Προχωροῦμεν, λέγει, ὁ φίλος μου.

Καὶ ἐνῶ ἐβαδίζομεν, περιέβαλε διὰ τῆς χειρὸς του τὴν ὀσφιν τῆς φίλης του, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὴν ἰδικὴν μου χεῖρα.

Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐξάδελφός μου μοὶ διηγεῖται ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν τοῦ κοινῆ φίλου, ὁ ὁποῖος ἦτο αὐτόχρημα εἰς Δὸν Ζουάν καὶ ὅστις, συμφορὰ! ἐπέπρωτο νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὁδηγός.

Ἡ Ζιερμαίν, τὴν ὁποίαν ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν σταθμὸν, ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ θύματα του, τὰ ὁποῖα πιστεύουν εἰς τὰ παχειὰ λόγια καὶ παραδίδονται ἐκούσαι ἀκουσαὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ φίλος μου ἀντεπροσώπευε τελειῶς τὸ φύλον μας.

Εἶναι ὁ βίος τῆς Γαλλίδος γυναίκος.

Ἰδοὺ μετ' ὀλίγον τὴν φιλεῖ ἐν μέσῳ σταθμοῦ καὶ ὁ κόσμος οὐδεμίαν δίδει προσοχὴν. Τὸ φίλημα εἶναι σὺνήθης πράγμα. Ἄλλ' οὐδέποτε θὰ συναντήσῃ τις ἐν Ἀνατολῇ ζευγὸς φιλούμενον καθ' ὁδόν. Εἰς τὸ Παρίσι ὅμως εἶναι συνήθης εἰκὼν τὸ φιλεῖν καθ' ὁδόν καὶ τὸ ἐναγκαλιεσθαι.

— Σωφὲρ! Στὴν ὁδὸν Σαιν Μεγῦ, δώδεκα.

Καὶ ἀνερχόμεθα εἰς ἐν αὐτοκίνητον. Ὁ σωφὲρ ἀνοίγει τὸ ταξιμέτρο καὶ προχωρεῖ. Εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας ἡ συγκοινωνία εἶναι εὐκολωτάτη. Δὲν εἶναι τις ὑποχρεωμένος νὰ συμφωνῇ τὸν ἀμαξῶν ἢ τὸν σωφὲρ. Ἀνερχεται μόνον ἐάν βλέπῃ ὅτι εἶναι ἐλευθέρων τὸ αὐτοκίνητον ἢ ἡ ἀμαξῶν, ὁ ἀμαξοστάτης ἀνοίγει τὸ ταξιμέτρο, εἶδος ὥρολογίου, σημειώνοντος τὰ μέτρα, καὶ ἐκεῖνο γράφει πόσον θὰ πληρώσῃ τις τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ κατέλθῃ. Εὐκόλως ἀγνωστοὶ εἰς ἡμᾶς.

Ἀφίνομεν ὀπισθεν ἡμῶν τὸν σταθμὸν τῆς Λυὸν καὶ διερχόμενοι ὠραίους δρόμους ἀπαστράπτουσι ἐκ καθαριότητος, φθάνομεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἱστορικῆς Βασιλλίης. Σταθμεύομεν ἐκεῖ δύο λεπτὰ καὶ βλέπομεν τὴν ἀναμνηστικὴν στήλην τὴν ἀνεγερθεῖσαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀλώσεώς της. Ἦδη ἡ Βασιλλίη μετετρέπη εἰς ὠραίαν πλατεῖαν.

Ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Βασιλλίης ἀρχεται ἡ ἀτέρμων ὁδὸς Ριβολί. Ποῖος δὲν ἤκουσε τὴν ὁδὸν Ριβολί; Ὅλα τὰ μυθιστορήματα, ὅλα τὰ δράματα, ἀναφέρουν τὴν ὁδὸν Ριβολί. Οἱ μυθιστοριογράφοι τὴν ἀπηθανάτισαν. Καὶ ὁ ἐπισκεπτόμενος διὰ πρώτην φοράν τοὺς Παρισίους, γνωρίζει ἤδη ἀπὸ πολλοῦ τὴν ὁδὸν Ριβολί καὶ εὐχαριστεῖται ὅταν τὴν βλέπῃ.

Προχωροῦμεν. Ἡ κίνησις εἶναι ἀπερίγραπτος. Τὰ χάνω κυριολεκτικῶς καὶ ἐνῶ ὁ φίλος μου με ἀλευθύνει ἐρωτήσεις, ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀρθρώσω λέξιν. Οἱ Παρίσιοι με ἐμάγευσαν με τοὺς καθαρὸς καὶ εὐρεῖς δρόμους τῶν, με τὰ εὐρύτατα

ἀσφαλτοστρωμένα πεζοδρομιά των, με τὰ μεγάλα καταστήματά των, εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνω περισσοτέρας γυναίκας ἢ ἀνδρας, ἐργαζομένας πυρετωδῶς, με σπουδὴν, ἀνευ προλήψεων.

Τὸ αὐτοκίνητον τρέχει. Διασταυροῦται με ἀμάξας, με αὐτοκίνητα, με ὄμιμους, με τροχιοδρόμους, με ποδήλατα, με ἀνθρώπους, πρὸ παντὸς ὅμως με προσοχὴν, διότι ἂν ἐδῶ ἐπεκράτει παρομοία κίνησις, ἐπρεπε τοῦλάχιστον εἰς κάθε γωνίαν νὰ ἔχομεν καὶ ἰδιαιτέρους σταθμοὺς βοηθειῶν.

Φθάνομεν εἰς τὴν Δημαρχίαν, ἕνα πελώριον καλλιμάραρον μέγαρον, ἀφίνομεν τὴν ὁδὸν Ριβολί, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν Μεγῦ.

— Δύω καὶ εἴκοσι πέντε!

Πληρώνομεν εἰς τὸν σωφὲρ δύο φράγκα καὶ εἴκοσι πέντε λεπτὰ καὶ ἐξοφλοῦμεν. Κατόπιν ἐπακολουθεῖ τὸ φιλοδώρημα, τὸ πουριπουὰρ λεγόμενον, ὅπερ εἶναι ἐπιβεβλημένον ἐν Γαλλίᾳ καὶ διὰ τοὺς ἀμαξοστάτας.

Κατάστροφαις προγράμματος.

Ὁ φίλος μου, ὁ ὁποῖος προφανῶς ἐχάρη διὰ τὴν ἐν Παρισίοις παρουσίαν μου, μοὶ λέγει μετὰ τὸ γεῦμα.

— Θάλασσα θὰ τὰ κάμω πρὸς χάριν σου. Θὰ διασκεδάσωμεν μιὰ χαρὰ. Ἔνοια σου καὶ θὰ ἰδῆς ἐσύ. Νὰ ἰδῆς πῶς διασκεδάζου ἐδῶ!

— Τί ἔχεις σκοπὸν νὰ κάμῃς;

— Ἐν πρώτοις νὰ προσκαλέσω ἀπόψε ὅλας τὰς φίλας μου εἰς τὸ πρὸς τιμὴν σου συμπόσιον.

— Ἐχεις πολλὰς φίλας;

— Καμμιά δεκαπενταριά.

— Μπράβό. Καὶ τίνι τρόπῳ θὰ τὰς εἰδοποιήσῃς τόσῳ γρήγορα;

— Με τὸ πνεματίκ!

— Πνεματίκ; Τί εἶναι αὐτὸ τὸ πνεματίκ;

— Εἶναι ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία τῶν ταχυδρομείων. Δίδεις τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον με τετραπλοῦν τέλος. Τὸ ταχυδρομεῖον διπλώνει τὴν ἐπιστολήν, τὴν θέτει εἰς ἕνα ὑπόγειον σωλήνα, πιέζει τὸν ἀέρα καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐντὸς δέκα λεπτῶν εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ παραλήπτου, ἔστω καὶ ἂν οὗτος κατοικεῖ εἰς τὰς ἀπωτάτας συνοικίας τῶν Παρισίων. Ἡ συγκοινωνία αὕτη ἐξυπηρετεῖ τὰς τάξεις τῶν ἐρωτευμένων.

— Μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναμφιβόλως συγκαταλέγεται καὶ σύ...

— Θεὸς νὰ φυλάξῃ!... Ἄλλὰ ἂς μὴ χάνωμεν καιρόν.

Καὶ ἀνοίγει ἐν σημειωματάριον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε γραμμένας διαφόρους διευθύνσεις. Βλέπετε ὅτι ὁ φίλος μου εἶναι πρακτικὸς. Γνωρίζει καὶ συνδέεται με τόσας πολλὰς, ὥστε, διὰ νὰ μὴ λησμονῇ, γράφει τὰς διευθύνσεις τῶν.

Ἀφοῦ ἔγραψεν εἰς τὴν Ἀλῖς, τὴν Βιλέτ, τὴν Σελεστίν, τὴν Ζιουλιέτ, τὴν Κλοτίλδ καὶ πολλὰς ἄλλας ὑπαλλήλους καὶ γραμματεῖς διαφόρων καταστημάτων, ἔστειλε τὰς ἐπιστολάς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ὥριζε συνέντευξιν εἰς τὰς 8 τὸ βράδυ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐκὸλ ἐλληνικὸν ἐστιατόριον, εἰς τὸ καρτιέ Λαιέν. Ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικὴ ὁδός, ὑπάρχουν δὲ ἐν αὐτῇ τρία ἐλληνικὰ ἐστιατόρια, εἰς τὰ ὁποῖα συχιάζουσι οἱ Ἕλληνες σπουδασταὶ καὶ οἱ ἐξ Ἀνατολῆς ξένοι. Ἡ μαγειρικὴ εἶναι καθαρῶς ἐλληνικὴ καὶ μόνον ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἐνιαχοῦ ἀκούεται.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Εἰς τὸ προσεχές:

Ἄνὰ τοὺς Παρισίους. — Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων. — Τὸ συμπόσιον. — Νύξ τρέλλας. — Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

ῬΓΙΕΙΝΗ

ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεώς μας Ἱατροῦ.

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ.5.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Απίξεις. — Έπανεκάμψεν ένταυθα ο γνωστός Ιατρός κ. Σωκρ. Βοζώρης εκ Παρισίων, ένθα επεδόθη εις ειδικάς μελέτας έν τῷ κλάδῳ τῆς γυναικολογίας και μαιευτικῆς. Τὸν κ. Βοζώρην μετά χαρᾶς επανείδον οἱ φίλοι του.

Ἀγγελικὴ Κ. Ἀλεξιάδου. — Μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον χρηστῆς γυναικός, ἀξιολόγου μητρός, τῆς Ἀγγελικῆς Κ. Ἀλεξιάδου, επισυμβάντα έν Θεσσαλονίκῃ, έν ἣ, μετά τὸν έν Δαρδανελλίους θάνατον τοῦ ἀειμνήστου συζύγου τῆς Κωνσταντίνου Ἀλεξιάδου, ἐφησύχαζε παρά τῇ θυγατρὶ αὐτῆς. Συλλυπούμεθα εκ καρδίας τὰ τεθλιμμένα αὐτῆς τέκνα και τῷ γαμβρῷ αὐτῆς Νικολάκῃ ἐφέντῃ Βασιλειάδῃ, στρατιωτικῷ Ιατρῷ, εὐχόμενοι τῇ μεταστάσει ἐλαφρὰν τὴν γῆν.

Ἐπιστέλλουσι ἡμῖν ἐξ Ἀδριανουπόλεως : Μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθησαν οἱ πολυπληθεῖς φίλοι και πελάται τοῦ διακεκριμένου και γενικῆς ἀπολαύοντος ἐκτιμῆσεως ὀδοντοῖατροῦ κ. Χαλαμπους τὴν μετά εἰκοσιπενθήμερον προφυλάκισιν, συνεπεῖα συκοφαντικῆς μηνύσεως, ἀθώωσιν του ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου.

Ἐκ Λαμψάκου : Πάνυ ἐπιτυχῶς διεξήχθησαν χθὲς πρώτην ἤδη φορὰν εις τὴν κωμόπολιν μας οἱ σχολικοὶ ἀγῶνες τοῦ ένταυθα Ἑλληνικοῦ Ἀρρεναγωγείου. Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ἐξ ὄλων τῶν στοιχείων ἦτο πρωτοφανής. Κατὰ τὴν έννάτην περίπτου ὥραν, έν ᾧ τὸ πλῆθος ἦτο συνηγμένον, εἰσῆλθεν εις τὸν στίβον ἡ ἐξ 28 μαθητῶν ἀποτελουμένη ὀμάς, με βάδισμα στρατιωτικόν, τῶν κοντῶν ἐπ' ὤμων, με τὸς σηματοφόρους τῆς ἐπὶ κεφαλῆς και ἐξετέλεσεν ὠραίας και ρυθμικωτάτας ἀσκήσεις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διδασκάλου κ. Γεωργίου Χριστοδουλίδου, ἀφου δ' ἐψάλησαν διάφορα ἄσματα, τὸ πλῆθος ἀπῆλθεν, ἀποκομίζον λαμπράς έντυπώσεις εκ τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τῆς σχολικῆς ταύτης ἐορτῆς. — Β. Α. Χαροδ.

Ἐκ Προύσης : Καὶ ἐφέτος μεγαλοπρεπέστατα διεξήχθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ έν τῇ αἰθούσῃ τῶν Κεντρικῶν Εὐγενειδείου Εκπαιδευτηρίων ἡ ἐπέτειος αὐτῶν τελετῇ. Πλῆθος πολὺ προσῆλθε. Μετὰ τὴν συνήθη ἱεροτελεστία, ελαβε τὸν λόγον ὁ διευθυντής κ. Κ. Φιλανδρος, ἀναπτύξας τὰ κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος. Μετὰ λαμπρὸν ὡσαύτως λόγον, ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τῆς ἐλλογίμου διευθυντριάς κ. Δ. Σιδερίδου, ἐψάλησαν διάφορα ἄσματα εκ μέρους τῶν τε μαθητῶν και μαθητριῶν, ἀπηγγέλθησαν διάφοροι διάλογοι, μονόλογοι κτλ. και τοιουτοτρόπως ἐδόθη πέρας, τῆς ἐορτῆς ἐπισημασθείσης ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ μας Μητροπολίτου κ. Δωροθέου. Εἰς τὰς 4 μ. μ. ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις γυμναστικῆς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ γυμναστοῦ τῆς σχολῆς κ. Γεωργιάδου. Κατόπιν διαφόρων ἀσκήσεων, ἐσύρθη συρτός χορός· ἐκκυβευθέντος δὲ τοῦ λαχείου, ἀπεσύρθη τὸ πλῆθος, ἀποκομίζον τὰς ἀρίστας τῶν έντυπώσεων. — Γ. Δουβλ.

Ἐκ Μοναστηρίου : Τὴν 29 δύσαντος μηνὸς ἐγένετο έν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου ἡ τελετῇ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀπολυτηρίων ταῖς τελειοδιδάκτοις τοῦ Παρθεναγωγείου και ταῖς τοῦ Γυμνασίου. Τὴν τελετῇ ἐτίμησαν οἱ ἐπίσημοι και ἀρχετὸν πλῆθος ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐποίκιλλον δὲ ἐκλεκτὰ τεμάχια τῆς μανδολινάτας τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου «Ἡ Λύρα», τὰ πολύφωνα ἄσματα τοῦ μικτοῦ χοροῦ, λογοδοσία τοῦ κ. γυμνασιάρχου και λαμπρὰ προσλαλιά τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν. — Ν. Κ.

Γεωργικὸν περιοδικὸν «Δήμητρα». — Ἐκδίδεται τακτικῶς τὴν 1ῃν και 15ῃν ἐκάστου μηνός, πάντοτε με ἐκλεκτὴν ὕλην και με ὠραίας εἰκόνας. Χρησιμώτατον διά τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας περιλαμβάνει δι' ὄλας τὰς τάξεις, προσιτὸν δι' εἰς ὄλα τὰ βαλάντια, διότι ἔχει τριακοντα μόνον γρόσια ἔτησια συνδρομῇ. Διευθυντοὶς : Ἐν Γαλατῇ, Φερμενετζίδικα, Γενι-χάν, ἀριθμ. 4 ὅ.

Δογὰτι Καβανίτι Ὁσμανιὲ εἰς 2 τόμους, εἰς 8ον, εκ σελ. 699, συννεοὶ : 1) Δεξικὸν τῶν νομικῶν ὄρων τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί. 2) Δεξικὸν τῆς Ὁθωμανικῆς Νομοθεσίας. 3) Ἱστορίαν τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ὁθωμανικῆς Νομοθεσίας και ἰδίως τῶν κλάδων τῶν δικαστηρίων, διεργημένων, διαθηκῶν κλπ. 4) Εὐρετήριον ἀλφαβητικὸν τοῦ περιεχομένου τῶν 8 τόμων τοῦ Δεστοῦρ, έν τῇ δικαστικῇ ἐφημεριδὶ και έν ἄλλαις συλλογαῖς. 5) Δεξικὸν τῶν τύπων ὄλων τῶν δικαστικῶν πράξεων. 6) Πίνακας κληρονομικῶς ἐπὶ μουλκίων, βαζούφιων και δημο-

σίων γαιῶν κατὰ τὸ Σερεῆ. 7) Εὐρετήριον ἑλληνιστί τοῦ αὐτοῦ λεξικοῦ και 8) Εὐρετήριον τοῦ αὐτοῦ λεξικοῦ γαλλιστί.

Εἶναι πολῦτιμος και πρόχειρος σύμβουλος και ὀδηγός διά πάντα δικαστῆν, δικηγόρον, κληρικόν και έν γενεὶ διά πάντα ένδιαφερόμενον έν Τουρκίᾳ.

Πωλεῖται ένταυθα ἀντὶ γρ. 60.—
Διά τὸς φοιτητὰς τῆς Νομικῆς > 30.—
Διά τὰς ἐπαρχίας > 65.—

και ἐπὶ τῇ λήψει τοῦ ἰσοτίμου εἰς γραμματόσημα ἡ χαρτόσημα στέλλεται ἀμέσως.

Γραφεῖον Μιλτ. Καραβοκυροῦ, Μέγα Ἐθνικὸν χάνιον, ἀρ. 28, 1ον πάτωμα.

Γεωργίου Χρυσογόνῃ τοπογραφικὸς χάρτης τῶν Μητροπόλεων Καισαρείας, Νεοκαισαρείας, Ἀμασειας και Ἀγκύρας ὑπὸ κλίμακα 1.500.000, περιέχων πάσας τὰς έν αὐταῖς πόλεις και χωρία, ὅπου κατοικοῦσι Χριστιανοί, μετά στατιστικῆς ἀκριβεστάτης τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν σχολείων και ναῶν αὐτῶν, διοικητικῶς δὲ περιλαμβάνων : α') εκ τοῦ νομοῦ Τραπεζοῦντος τὴν διοίκησιν Τραπεζοῦντος· β') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν Τζανίκ· γ') τὸν νομὸν Κασταμονῆς ὀλόκληρον· δ') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν Μπόλου· ε') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν Ἰσμί· στ') τὸν νομὸν Σιβὰς ὀλόκληρον· ζ') τὸν νομὸν Ἀγκύρας ὀλόκληρον· η') εκ τοῦ νομοῦ Προύσης τὰς διοικήσεις Ἐρτογρουλ και Κιουτάχιας. Ἐκτυποῦται προσεχῶς δαπάνῃ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαρείας κ. Ἀμβροσίου. Πρὸς τοῦτοις σημειοῦνται έν αὐτῷ ἰδιαιτέρως : Ὅλα τὰ ἀρμενικά και τουρκικά χωρία, τὰ τσιφλίκια, τὰ μεταλλεῖα, αἱ ὀδοί, ἀμαξωτοὶ και μῆ, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ ταχυδρομεῖα, τὰ τηλεγραφεῖα, τὰ ὄρια τῶν νομῶν, τῶν διοικήσεων, τῶν ὑποδιοικήσεων και τῶν δήμων μετά τῶν ἐδρῶν αὐτῶν. Τιμάται γρ. 10. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εις τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἀμερολήπτου», τὸ δὲ ἀντίτιμον καταβάλλεται ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ χάρτου. Τὸ μήκος τοῦ χάρτου εἶναι 1,50 μέτρα, τὸ δὲ πλάτος 1 μέτρον.

Παραδόσεις. — Νέος ὁμογενῆς, με ἀρίστας συστάσεις, διαθέτων ὥρας τινὰς, ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς και Τουρκικῆς. Συνιστάται θερμότατα ὑφ' ἡμῶν. Πληροφορίαι έν τοῖς γραφεῖοις τοῦ «Ἀπ' Ὅλα».

ΦΑΙΔΡΑ

Ἡ κυρία σὴν μαγεύρισά της :

- . . . Δοιπὸν ἐδῶ μέσα σὺ εἶσαι ἡ οἰκοκυρά ;
- Ἐ! ὄχι, κυρία.
- Τότε τί φωνάζεις σὰν τρελλή ;

Εἰς τὴν ρουλέτταν :

- Μία μεσηλιξ γυνὴ εἰς ἓνα νεώτατον κύριον :
- Ἀγαπητὲ κύριε, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ βάλετε τὸ ναπολεόνι αὐτὸ εις ἓνα ἀριθμὸν.
- Ποιὸς σὰς ἀρέσει ;
- Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἡλικίας μου.
- Ἀλλά, κυρ α, οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἶναι περισσότεροι ἀπὸ 36.

Εἰς τὸ δικαστήριον :

- Ἐκτυπήσατε τὸν ἄνθρωπον με ἀπανθρωπίαν.
- Τί θέλετε νὰ κάμω ; μόνον τὸ ξύλο θὰ τὸν φέρῃ εις θεογνωσίαν, εἶναι ἡλίθιος.
- Ὁ πρόεδρος σοβαρός :
- Οἱ ἡλίθιοι εἶναι ἄνθρωποι ὡς σὺ και ἐγώ.

- Τί γίνεται ὁ υἱὸς σας ;
- Μῆ ῥωτᾶς, φίλε μου, ἀπέτυχεν εις ὄλα τὰ στάδια ποῦ ἐπεδόθη : εις τὴν βιομηχανίαν, τὸ ἐμπόριον και τὴν φιλολογοίαν.
- Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι ;
- Νὰ καταφύγῃ εις τὴν πολιτικὴν !

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΗΣ . . .

Εβλεπα τὰς φλόγας νὰ φλογίζουσι πρόσωπα και πράγματα, νὰ καίουν σπίτια και καρδιές. Ἦκουα φωνὰς και . . . ὀγκηθμοὺς τοῦ γαιδάρου τοῦ κ. Τσαλίδου. Τσαλίδης δ' ἐστὶ φαρμακοποιὸς εις τὸν Βαλατᾶν, ἔχων μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων του και . . . ἓνα γάδαρον . . .

Και ἐσταμάτησα ἐκεῖ, πρὸ τοῦ φαρμακείου τοῦ ρηθέντος ὁμογενοῦς, ἐνῶ ὁ ὄνογενῆς τετραπύς ὑπάλληλός του ἐξακολουθεῖ τὴν ἀπελπιστικὴν θρηνηδίαν του . . .

Αἱ φλόγες φωτίζουσι πολλὰ πράγματα . . . Γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εις οὐδεμίαν περίστασιν θὰ εἶχον τὸ θάρρος και τὴν ἀνεκτικότητα ν' ἀνοίγωνται ἀπέναντι τοῦ πολλοῦ κόσμου, δὲν σκέπτονται πλέον ἐδῶ τὴν αἰδημοσύνην των, ἀλλ' ἀδιαφόρως, ἀπερισκέπτως, ἐκτίθενται εις τὰ ὄμματα τῶν θεατῶν . . .

Μία Ἑβραιοπούλα σταματᾷ ἐμπρός μου. Τὸ σπιτικὸ τῆς φουστάνι, ἐλαφρόν, διαφανές, μόλις συγκρατεῖ τὰς προεξοχὰς τοῦ θώρακος. Κλαίει ἡ πτωχὴ, ἐνῶ ἀπελπιστικὰ βλέπει τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, σπίτι τῆς βεβαίως, τὸ ὁποῖον σφιγκτὰ ἐναγκαλιζονται αἱ φλόγες.

Ἐνα μεγάλο κουτὶ σφίγγει κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην τῆς ἡ Ἑβραιοπούλα. Καὶ πρὸς περισσότερο ἀσφάλειαν τὸ συγκρατεῖ με τὴν ἀριστεράν, ἐνῶ με τὴν δεξιὰν προσπαθεῖ νὰ καθυποτάξῃ τὰς διεξοδὸν ἐπιζητούσας σαρκῶδεις προεξοχὰς . . .

Κᾶτι πολῦτιμον, βεβαίως, θὰ περιεῖχε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο κουτὶ. Δὲν ἐπρόφθασεν οὔτε νὰ τὸ σκεπάσῃ. Κάλυμμα δὲν εἶχε.

Προχωρῶ κατὰ έν βῆμα και ρίπτω ἄπληστα βλέμματα, ὄχι εις τὸ διανοιγόμενον μεσοφούστανον, ἀλλ' εις τὸ κουτὶ.

Καὶ βλέπω . . .

Καὶ βλέπω μέσα εις τὸ κουτὶ ἓνα . . . καπέλλο ! . . .

Ἐνα καπέλλο τεράστιον, ἓνα κρεμαστὸν κῆπον Βαβυλῶνος.

Τὸ καπέλλο τῆς πτωχῆς Ἑβραιοπούλας θὰ ἦτο χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Καὶ ἐνῶ ἡ Ἑβραιοπούλα ἔκλαιεν, ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω τὸ ἀνθοφόρον καπέλλο.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, παρὰ τὰς ἀλγεινὰς έντυπώσεις, τὰς ὁποίας μοὶ προμηθεύει τὸ τραγικὸν περιβάλλον, ἀφίνω ἐλεύθερον τὸ λογικόν μου εις διεξοδὸν ἀκαίρων ψυχολογικῶν σκέψεων . . .

Τὸ πτωχικὸν τῆς Ἑβραιοπούλας σπίτι κατέφθασαν αἱ πύριναὶ γλῶσσαι. Τὸ σπίτι καίεται. Ὁ καθεὶς προσπαθεῖ νὰ περισώσῃ τὸ πολυτιμότερον, τὸ μᾶλλον χρήσιμον.

Ἡ Ἑβραιοπούλα τὰ χάνει. Τί νὰ προφθάσῃ νὰ περισώσῃ ;

Ἄλλοφρων ρίπτει περὶ ἑαυτὴν βλέμματα ἀπελπισίας και φρίκης, ἐνῶ ὄλοι οἱ συγκάτοικοι ὀρμητικῶς ἐξέρχονται, κρατοῦντες ἓνα ἐφάπλωμα, σύροντες ἓνα στρῶμα, ἓνα δέμα ένδυμάτων.

Καὶ αὐτῇ ; Τί νὰ σώσῃ ;

Αἰφνης τὸ ἐσκοτισμένον τῆς βλέμμα ρίπτεται ἐπάνω εις έν ἀντικείμενον. Εἶναι ἡ καπέλλιέρα τῆς. Εἶναι τὰ νέον τῆς καπέλλο.

Sauvedent

Δὲν χάνει καιρόν. Ἀρπάζει τὸ καπέλλο, τὸ σφίγγει καὶ . . . δρόμο!

★

Τὸ σπίτι τὸ πτωχικὸ μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ γίνῃ σιάνκη. Τὰ ὀλίγα ἐπιπλα, τὰ οικιακὰ χρειώδη, αἱ ἐνδυμασίαι τῆς οικογενείας τῆς καὶ αἱ ἰδικαὶ τῆς μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ὑπάρχουν. Αὐτὸ ὅλα τὸ εἶδεν, ἀλλὰ δὲν ἀντελήφθη τὴν κατόπιν χρησιμότητά των. Τὸ ἐφάπλωμα εἶναι ἐκεῖ. Τὸ βλέπει, ἀλλὰ τὸ λογικόν τῆς δὲν ἐργάζεται. Τὸ ἀσυνείδητον κυριαρχεῖ. Βλέπει, παρέκει, τὴν καπελλιέρα τῆς, τὸ καπέλλο τῆς! . . . Ἀντὶ πόσων ἡμερῶν ἀγρυπνίας ἐξηγοράσθη τὸ καπέλλο ἐκεῖνο! Ἐπὶ πόσας ἡμέρας καὶ νύκτας εἰργάσθη ἐπὶ

ξένης ἐργασίας διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ποσὸν πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ καπέλλου ἐκείνου τῆς τελευταίας μόδας, διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ μετ' αὐτὸ!

Τὸ καπέλλο εἶναι ἐκεῖ, τὸ βλέπει. Ἡ φωτιὰ προχωρεῖ . . . Τὸ ἀσυνείδητον κυριαρχεῖ . . . Ἄλλ' ἀφίνει ἀνοικτὴν μίαν μικρὰν θυρίδα εἰς μίαν ἔντονον διαίσθησιν, εἰς τὴν γυναικεῖαν φιλαρέσκειαν . . .

Δὲν βλέπει τὸ ἐφάπλωμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ προφυλάξῃ τὴν νύκτα, εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἴσως, τὰ ριγοῦντα μέλη τῆς. Οὔτε συναισθάνεται ὅτι εἶναι ἀτημέλητος, ὅτι ἔχει καιρόν νὰ περιβληθῇ ἄλλο φουστάνι, περικλεῖον ἀσφαλῶς τὰ μέλη τῆς· οὔτε τὴν ἔμφυτον γυναικεῖαν αἰδῶ ἔχει τὴν διανοητικὴν δύναμιν νὰ περιφυλάξῃ! . . .

Ἀλλὰ τὸ καπέλλο τῆς τὸ βλέπει! Καὶ ἐδῶ, κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμήν, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀλλοφροσύνης, θριαμβεῖ ἡ δύναμις τῆς γυναικεῖας φιλαρέσκειας . . .

Καὶ δὲν χάνει καιρόν. Ἀρπάζει τὴν καπελλιέρα, τὴν σφίγγει ὑπὸ τὴν μασχάλην τῆς καὶ . . . δρόμο!

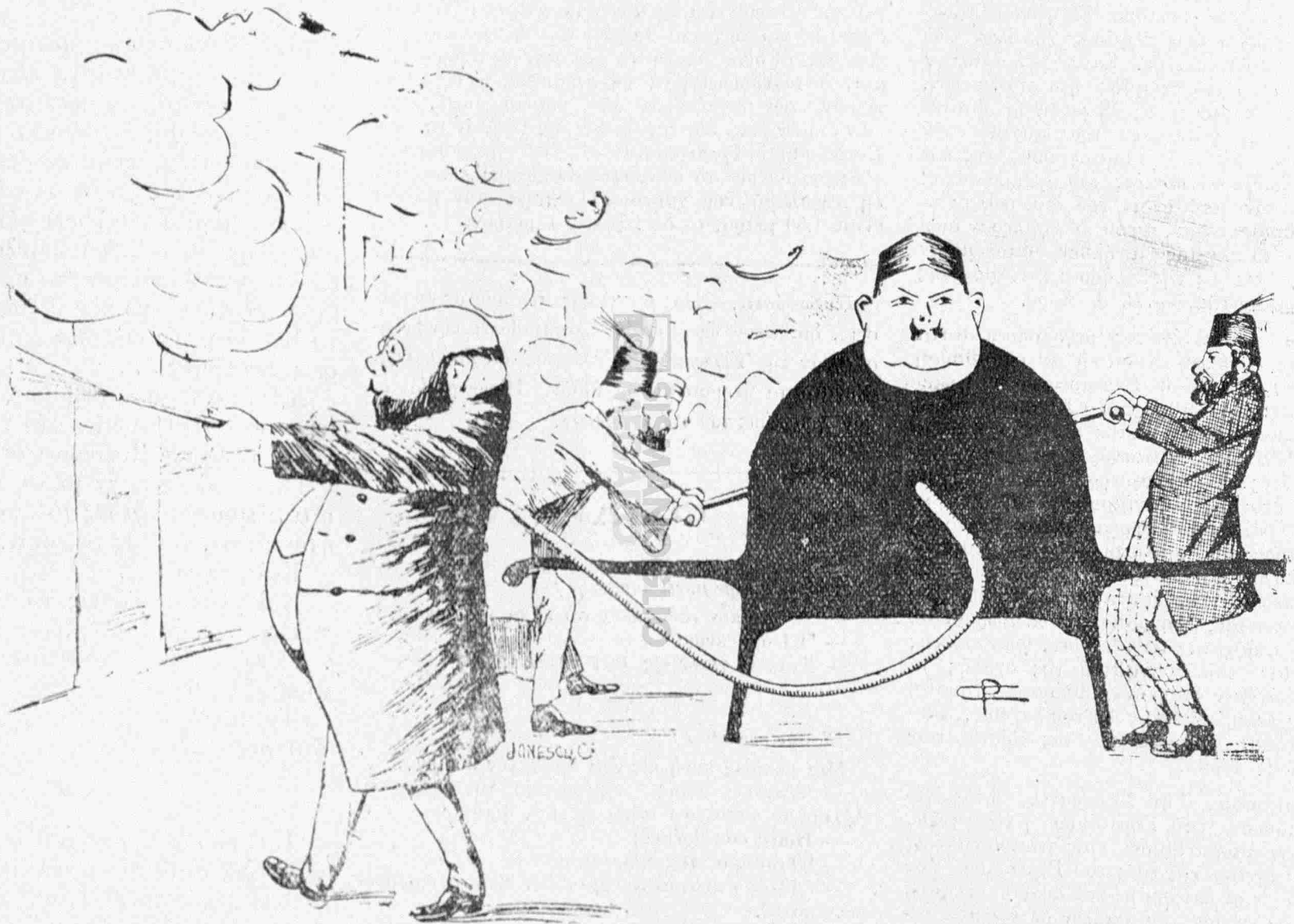
ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ

Κυκλοφορεῖ τὸ πέμπτον τεῦχος

ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΗΣ ΦΡΑΜΜΑΣΩΝΙΑΣ

Παραγγεῖλαι εἰς τὴν διεύθυνσιν: Γαλατᾶ Χάν, ἀρ. 9, Galata.

Ὑπουργικαὶ ἀσχολίαι.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένων διὰ δῶρα ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χρησιν, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς ἀπευθυνθῶσιν ἐν Γαλατᾷ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἐθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν

ΑΠΟΣΤΗΚΗΝ
ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
τοῦ ὁμογενοῦ: κ.
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΘΡΑΚΗ
γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου ἐξαγωγικοῦ οἴκου
τῆς Ἰαπωνίας,

ἐνθα θέλουσιν εὐρη ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Η ΠΙΠΙΡΟΥΔΑ

ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ CANDÈZE

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΔΟΣ ΝΟΕΜΗΣ Α. ΣΩΗΡΟΥ ΠΑΣΑ

Ἀνάγνωσμα τερπνὸν καὶ διδακτικόν, ἀληθὲς τῆς οικογενείας ἐντρυφήμα, διακεκοσμημένον διὰ καλλιτεχνικῶν κεχρωματισμένων εἰκόνων.

Τὸ ἔργον ὀλόκληρον, δεδεμένον καλλιτεχνικῶς, τιμᾶται ἐν τέταρτον Λ. Τουρκίας. Οἱ βουλόμενοι νὰ τὸ ἀγοράσουν εἰς φυλλάδια, θὰ πληρώσουν πρὸς 1 γρ. τὸ φυλλάδιον.

Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Γαλατᾶ καὶ Πέραν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΥΜΕΩΝ ΤΣΑΛΙΔΗΣ

Προμηθευτῆς: θέσεων δι' ὑπαλλήλους

ἐν Πόλει, ὁδὸς Καπνοτελωνεῖου, ἄνωθεν τοῦ Καφενεῖου Ἰ. Κτυπιάδου

Λοιπόν;

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἤτοι τὴν 27 Ἰουλίου, ἀναχωρεῖ ὠρισμένως ἡ διὰ Παρισίους προαγγελθεῖσα ἐκδρομὴ. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς ταύτης εἶναι πλουσιώτατον. Ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδρομῆς, μὴδ' αὐτῶν τῶν φιλοδωρημάτων ἐξαιρουμένων, συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸ εἰσιτήριον. Τὸ εἰσιτήριον δὲ τιμᾶται μόνον 27 λίρας Τουρκίας. Εὐκαιρία λοιπὸν μοναδικὴ νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὸ Παρίσι. Δι' ἐγγραφὰς ἀπευθυντέον εἰς τὸν ὀργανωτὴν τῆς ἐκδρομῆς κ. Θωμᾶν Βαλαλᾶν, ἐν Γαλατᾷ, χάνιον Ἁγίου Πέτρου, ἀριθμὸς 10. Τὸ εἰκονογραφημένον πρόγραμμα δίδεται δωρεὰν τῷ αἰτοῦντι.